

DIREKTIVA 2006/123/ES EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA**z dne 12. decembra 2006****o storitvah na notranjem trgu**

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti in zlasti prvega in tretjega stavka člena 47(2) in člena 55 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Komisije,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora ⁽¹⁾,

ob upoštevanju mnenja Odbora regij ⁽²⁾,

v skladu s postopkom, določenim v členu 251 Pogodbe ⁽³⁾,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Evropska skupnost si prizadeva oblikovati vedno tesnejše vezi med državami in narodi Evrope ter zagotoviti gospodarski in socialni napredek. V skladu s členom 14(2) Pogodbe notranji trg zajema območje brez notranjih meja, na katerem je zagotovljen prost pretok storitev. V skladu s členom 43 Pogodbe je zagotovljena svoboda ustanavljanja. Člen 49 Pogodbe ustanavlja pravico do svobode opravljanja storitev v Skupnosti. Odprava ovir za razvoj storitvenih dejavnosti med državami članicami je bistvena za krepitev povezovanja narodov Evrope ter za spodbujanje uravnoveženega in trajnostnega gospodarskega in socialnega napredka. Pri odpravi takšnih ovir je bistvenega pomena zagotoviti, da bo razvoj storitvenih dejavnosti prispeval k izpolnitvi naloge iz člena 2 Pogodbe, in sicer, da bo v vsej Skupnosti spodbujal skladen, uravnovežen in trajnosten razvoj gospodarskih dejavnosti, visoko stopnjo zaposlenosti in socialne zaščite, enakost med moškimi in ženskami, trajnostno in neinflatorno rast, visoko stopnjo konkurenčnosti in konvergence ekonomskih učinkov, visoko raven varstva in izboljšanje kakovosti okolja, zvišanje ravni in kakovosti življenja ter ekonomsko in socialno kohezijo in solidarnost med državami članicami.

- (2) Konkurenčni trg storitev je bistvenega pomena za spodbujanje gospodarske rasti in zaposlovanja v Evropski uniji. Sedaj številne ovire notranjega trga onemogočajo mnogim ponudnikom, zlasti malim in srednjim podjetjem (MSP), da bi svojo dejavnost širili prek državnih meja in v celoti izkoristili prednosti notranjega trga. To slabi konkurenčnost ponudnikov iz Evropske unije na svetovnem trgu. Prosti trg, ki sili države članice k odpravi omejitev v zvezi s čezmejnimi opravljanjem storitev ob sočasnem povečanju preglednosti in obveščenosti potrošnikov, bi slednjim omogočil večjo izbiro in boljše storitve za nižjo ceno.

- (3) V poročilu Komisije „Stanje na notranjem trgu storitev“ so opisane številne ovire, ki preprečujejo ali upočasnjujejo razvoj storitev med državami članicami, še posebej tistih, ki jih opravljajo mala in srednja podjetja (MSP), ki prevladujejo na področju storitev. Poročilo ugotavlja, da je desetletje po predvidenem dokončnem oblikovanju notranjega trga med vizijo integriranega gospodarstva Evropske unije in resničnostjo, ki jo doživljajo evropski državljani in ponudniki, še vedno velik prepad. Ovire zadevajo številne storitvene dejavnosti v vseh fazah dejavnosti ponudnikov in imajo veliko skupnih značilnosti, vključno z dejstvom, da pogosto izhajajo iz upravne obremenitve, pravne negotovosti, ki je povezana s čezmejno dejavnostjo, in pomanjkanja medsebojnega zaupanja med državami članicami.

- (4) Ker so storitve v večini držav članic gonilna sila gospodarske rasti in predstavljajo 70 % BDP ter zaposlovanja, ta drobitev notranjega trga negativno vpliva na celotno evropsko gospodarstvo, še zlasti na konkurenčnost MSP in pretok delovne sile, ter preprečuje potrošnikom dostop do večje izbire storitev po konkurenčnih cenah. Pomembno je poudariti, da je storitveni sektor ključen zlasti za zaposlovanje žensk in da lahko zato prav ženske pričakujejo velike koristi od novih možnosti, ki jih ponuja dokončna vzpostavitev notranjega trga storitev. Evropski parlament in Svet sta poudarila, da je odprava pravnih ovir za vzpostavitev dejanskega notranjega trga prednostna naloga za doseganje cilja, ki ga je določil Evropski svet v Lizboni dne 23 in 24. marca 2000, in sicer povečanje zaposlenosti in socialne kohezije ter doseganje trajnostne

⁽¹⁾ UL C 221, 8.9.2005, str. 113.

⁽²⁾ UL C 43, 18.2.2005, str. 18.

⁽³⁾ Mnenje Evropskega parlamenta z dne 16. februarja 2006 (še ni objavljeno v Uradnem listu), Skupno stališče Sveta z dne 24. julija 2006 (UL C 270 E, 7.11.2006, str. 1) in Stališče Evropskega parlamenta 15. novembra 2006. Sklep Sveta z dne 11. decembra 2006.

gospodarske rasti, da bi tako Evropska unija do leta 2010 postala najbolj konkurenčno in dinamično, na znanju temelječe gospodarstvo na svetu, z več in boljšimi delovnimi mesti. Odpravljanje ovir je ob istočasnem zagotavljanju naprednega evropskega socialnega modela temeljni pogoj za premagovanje težav, ki se pojavljajo pri uresničevanju Lizbonske strategije, in za oživitev evropskega gospodarstva, še posebej glede zaposlovanja in investicij. Zato je pomembno, da se vzpostavi notranji trg storitev in pri tem ohrani pravo ravnovesje med odpiranjem trga in ohranjanjem javnih storitev ter socialnimi pravicami in pravicami potrošnikov.

- (5) Zato je treba odpraviti ovire, ki ponudnikom storitev v državah članicah onemogočajo svobodo ustanavljanja, in ovire za prosti pretok storitev med državami članicami ter zagotoviti ponudnikom in prejemnikom pravno varnost, potrebno za dejansko uresničevanje teh dveh temeljnih svoboščin, ki jih zagotavlja Pogodba. Ker ovire na notranjem trgu storitev zadevajo izvajalce, ki želijo imeti sedež v drugi državi članici, kot tudi tiste, ki opravljajo storitve v drugi državi članici, v kateri nimajo sedeža, je treba ponudnikom omogočiti razvoj njihove storitvene dejavnosti na notranjem trgu z ustanovitvijo sedeža v državi članici ali z izkoriščanjem prostega pretoka storitev. Ponudnikom bi bilo treba omogočiti, da lahko izbirajo med tema dvema svoboščinama glede na strategijo rasti v posamezni državi članici.
- (6) Pri odpravljanju navedenih ovir se ni mogoče zanašati le na neposredno uporabo členov 43 in 49 Pogodbe, ker bi bilo po eni strani sklicevanje nanju za vsak posamezen primer, sprožen proti zadevnim državam članicam zaradi kršenja postopkov, zlasti po širitvi, zelo zapleteno za nacionalne institucije in institucije Skupnosti, po drugi strani pa bi odprava številnih ovir zahtevala predhodno usklajevanje nacionalnih pravnih sistemov, vključno z vzpostavljanjem upravnega sodelovanja. Kot sta ugotovila Evropski parlament in Svet, zakonodajni instrument Skupnosti omogoča uresničitev dejanskega notranjega trga storitev.
- (7) Ta direktiva določa splošen pravni okvir, ki se uporablja za najrazličnejše storitve in hkrati upošteva posebnosti vsake vrste dejavnosti ali poklica ter njunega sistema ureditve. Ta okvir temelji na dinamičnem in selektivnem pristopu, katerega prednostna naloga je odprava hitro odpravljljivih ovir, za odpravo drugih ovir pa je treba uvesti postopke ocenjevanja, posvetovanja in dopolnilnega usklajevanja glede posebnih vprašanj, kar bo omogočilo postopno in usklajeno posodabljanje nacionalnih regulativnih sistemov za storitvene dejavnosti, kar je bistvenega pomena za uresničitev dejanskega notranjega trga storitev do leta 2010. Pripravit bi bilo treba določbe za uravnoteženo kombinacijo ukrepov, ki bodo vsebovali ciljno usklajevanje, upravno sodelovanje, zagotavljanje svobode opravljanja storitev in spodbujanje razvijanja kodeksa ravnanja za nekatera vprašanja. To usklajevanje nacionalnih zakonodajnih ureditev bi moralo zagotoviti visoko stopnjo pravne povezanosti na ravni Skupnosti in visoko stopnjo zaščite ciljev splošnega pomena, zlasti varstvo potrošnikov, kar je bistveno za vzpostavitev zaupanja med državami članicami. Ta direktiva upošteva tudi druge cilje splošnega pomena, vključno z varstvom okolja, javno varnostjo in javnim zdravjem kot tudi potrebo po usklajenosti z delovnim pravom.
- (8) Primerno je, da bi določbe te direktive o svobodi ustanavljanja in prostem pretoku storitev veljale le do te mere, kolikor so zadevne dejavnosti odprte za konkurenco, tako da ne obvezujejo držav članic, da liberalizirajo storitve splošnega gospodarskega pomena ali privatizirajo javne subjekte, ki zagotavljajo take storitve, ali odpravijo obstoječe monopole za druge dejavnosti ali nekatere distribucijske storitve.
- (9) Ta direktiva se uporablja samo za zahteve, ki vplivajo na začetek opravljanja ali opravljanje storitvene dejavnosti. Torej se ne uporabljajo za zahteve, kot so cestnoprometni predpisi, predpisi glede razvoja ali uporabe zemlje, vključno z načrtovanjem mest in držav ter gradbenimi standardi, pa tudi ne za kazni zaradi neskladnosti s tistimi predpisi, ki izrecno ne urejajo ali ne vplivajo na storitvene dejavnosti, vendar pa jih morajo ponudniki upoštevati pri izvajanju svoje gospodarske dejavnosti na enak način kot posamezniki v svojih zasebnih dejavnostih.
- (10) Ta direktiva ne obravnava zahtev, ki urejajo dostop do javnih sredstev za določene ponudnike. Te zahteve vključujejo predvsem tiste, ki določajo pogoje, pod katerimi imajo ponudniki pravico do javnega financiranja, vključno s posebnimi pogodbenimi pogoji, in zlasti standarde kakovosti, ki jih je treba upoštevati kot pogoj za dostop do javnih sredstev, na primer za socialne storitve.
- (11) Ta direktiva ne posega v ukrepe, ki jih države članice sprejmejo v skladu z zakonodajo Skupnosti v zvezi z ohranjanjem ali spodbujanjem kulturne in jezikovne različnosti ter pluralnosti medijev, vključno z njihovim financiranjem. Ta direktiva ne preprečuje državam članicam uporabe njihovih temeljnih predpisov in načel svobode tiska ter svobode izražanja. Ta direktiva ne posega v predpise držav članic o prepovedi diskriminacije na podlagi državljanstva ali zaradi razlogov, ki so navedeni v členu 13 Pogodbe.

- (12) Cilj te direktive je oblikovanje pravnega okvira, s katerim se zagotovi svoboda ustanavljanja in prosti pretok storitev med državami članicami, ne pa usklajevanje ali poseganje v kazensko pravo. Vendar pa državam članicam ne sme biti omogočeno omejevati svobode opravljanja storitev z uporabo določb kazenskega prava, ki zadevajo zlasti začetek opravljanja ali opravljanje storitvene dejavnosti, če to pomeni izogibanje določbam iz te direktive.
- (13) Prav tako je pomembno, da ta direktiva v celoti spoštuje pobude Skupnosti, ki temeljijo na členu 137 Pogodbe, da se dosežejo cilji iz člena 136 Pogodbe v zvezi s spodbujanjem zaposlovanja ter izboljšanimi življenjskimi in delovnimi pogoji.
- (14) Ta direktiva ne vpliva na pogoje zaposlovanja, vključno z maksimalnim številom delovnih ur in minimalnim časom počitka, minimalnim plačanim dopustom, najnižjo plačo ter zdravstvenimi, varnostnimi in higienskimi standardi na delovnem mestu, ki jih države članice uporabljajo v skladu z zakonodajo Skupnosti, in tudi ne vpliva na odnose med socialnimi partnerji, vključno s pravico do pogajanja in sklepanja kolektivnih pogodb ter pravico do stavke in do industrijskih akcij v skladu z nacionalnimi zakoni in praksami, ki morajo biti usklajeni z zakonodajo Skupnosti, ter se tudi ne uporablja za storitve, ki jih opravljajo agencije za začasno zaposlovanje. Ta direktiva ne posega v zakonodajo držav članic o socialni varnosti.
- (15) Ta direktiva spoštuje uveljavljanje temeljnih pravic, ki se uporabljajo v državah članicah in so priznane v Listini o temeljnih pravicah Evropske unije in v priloženih pojasnilih, ter jih usklajuje s temeljnimi svoboščinami, določenimi v členih 43 in 49 Pogodbe. Te temeljne pravice med drugim vključujejo pravico do industrijske akcije v skladu z nacionalnimi zakoni in praksami, ki morajo biti usklajeni z zakonodajo Skupnosti.
- (16) Ta direktiva zadeva le ponudnike s sedežem v državi članici in ne zajema zunanjih vidikov. Ne zadeva pogajanj o trgovini s storitvami v okviru mednarodnih organizacij, zlasti v okviru Splošnega sporazuma o trgovini in storitvah (GATS).
- (17) Ta direktiva zajema le pridobitne storitve. Storitve splošnega pomena niso opredeljene v členu 50 Pogodbe in zato ne spadajo v področje uporabe te direktive. Storitve splošnega gospodarskega pomena so storitve, ki so pridobitne in zato spadajo v področje uporabe te direktive. Vendar pa so nekatere storitve splošnega gospodarskega pomena, kot so storitve, ki lahko obstajajo na področju prevoza, izvzete iz področja uporabe te direktive, za nekatere druge storitve splošnega gospodarskega pomena, ki lahko na primer obstajajo na področju poštnih storitev, pa velja odstopanje od določbe o svobodi opravljanja storitev iz te direktive. Ta direktiva v skladu s predpisi Skupnosti o konkurenci ne obravnava financiranja storitev splošnega ekonomskega pomena in se ne uporablja za sisteme pomoči, ki jih dodelijo države članice zlasti na socialnem področju. Ta direktiva ne obravnava nadaljnjega ukrepanja v zvezi z Belo knjigo Komisije o storitvah splošnega pomena.
- (18) Finančne storitve bi bilo treba izvzeti iz področja uporabe te direktive, saj za te dejavnosti velja posebna zakonodaja Skupnosti, ki ima enak cilj kot direktiva, in sicer uresničevanje dejanskega notranjega trga storitev. Zato bi morala izključitev zajemati vse finančne storitve, kot so bančništvo, kreditiranje, zavarovanje, vključno s pozavarovanjem, poklicne ali osebne pokojnine, vrednostni papirji, naložbeni skladi, plačila, naložbeno svetovanje, vključno s storitvami, navedenimi v Prilogi I k Direktivi 2006/48/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. junija 2006 o začetku opravljanja in opravljanju dejavnosti kreditnih institucij ⁽¹⁾.
- (19) Ker je bil leta 2002 sprejet paket zakonodajnih instrumentov o elektronskih komunikacijskih omrežjih in storitvah ter s tem povezanimi viri in storitvami, ki so vzpostavili ureditveni okvir za lažji začetek opravljanja teh dejavnosti na notranjem trgu, zlasti z odpravo večine sistemov posameznih dovoljenj, je treba iz področja uporabe te direktive izločiti vprašanja, ki jih obravnavajo navedeni instrumenti.
- (20) Izvzetje iz področja uporabe te direktive zadev v zvezi z elektronskimi komunikacijskimi storitvami iz direktiv 2002/19/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 7. marca 2002 o dostopu do elektronskih komunikacijskih omrežij in pripadajočih naprav ter o njihovem medomrežnem povezovanju (Direktiva o dostopu) ⁽²⁾, 2002/20/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 7. marca 2002 o odobritvi elektronskih komunikacijskih omrežij in storitev (Direktiva o odobritvi) ⁽³⁾, 2002/21/ES Evropskega

⁽¹⁾ UL L 177, 30.6.2006, str. 1.

⁽²⁾ UL L 108, 24.4.2002, str. 7.

⁽³⁾ UL L 108, 24.4.2002, str. 21.

- parlamenta in Sveta z dne 7. marca 2002 o skupnem regulativnem okviru za elektronska komunikacijska omrežja in storitve (okvirna direktiva) ⁽¹⁾, 2002/22/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 7. marca 2002 o univerzalni storitvi in pravicah uporabnikov v zvezi z elektronskimi komunikacijskimi omrežji in storitvami (Direktiva o univerzalnih storitvah) ⁽²⁾ ter 2002/58/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. julija 2002 o obdelavi osebnih podatkov in varstvu zasebnosti na področju elektronskih komunikacij (Direktiva o zasebnosti in elektronskih komunikacijah) ⁽³⁾ se uporabi ne le za vprašanja, ki jih posebej obravnavajo te direktive, temveč tudi za zadeve, za katere je z direktivami državam članicam izrecno dopuščena možnost sprejetja nekaterih ukrepov na nacionalni ravni.
- (21) Prevozne storitve, vključno z mestnim prometom, taksi službo in reševalnimi vozili ter pristaniškimi službami, bi morale biti izključene iz področja uporabe te direktive.
- (22) Izključitev zdravstvenega varstva iz področja uporabe te direktive bi morala zajemati zdravstvene in farmacevtske storitve, ki jih izvajajo zdravstveni delavci, da bi ocenili, ohranili ali izboljšali zdravstveno stanje bolnikov, kadar so v državi članici, kjer se storitve izvajajo, navedene storitve pridržane za reguliran poklic s področja zdravstva.
- (23) Ta direktiva ne bi smela vplivati na povračilo stroškov za zdravstvene storitve, opravljene v državi članici, v kateri prejemnik zdravstvene storitve nima stalnega prebivališča. Sodišče Evropskih skupnosti je obravnavalo že veliko primerov v zvezi z zadevnim vprašanjem in priznalo pravice bolnikov. Pomembno je, da se to vprašanje obravnava v drugem pravnem instrumentu Skupnosti, da se zagotovi večja pravna varnost in jasnost, kolikor ni to vprašanje že obravnavano v Uredbi Sveta (EGS) št. 1408/71 dne 14. junija 1971 o uporabi sistemov socialne varnosti za zaposlene osebe, samozaposlene osebe in njihove družinske člane, ki se gibljejo v Skupnosti ⁽⁴⁾.
- (24) Prav tako bi bilo treba iz področja uporabe te direktive izključiti avdiovizualne storitve, ne glede na njihov način prenosa, vključno s kinematografskimi predvajanji. Direktiva se naj ne bi uporabljala za pomoči, ki jih države članice namenijo avdiovizualnemu sektorju, saj so te zajete v predpisih Skupnosti o konkurenci.
- (25) Igre na srečo, vključno z loterijo in stavami, bi se morale izključiti iz področja uporabe te direktive zaradi posebne narave teh dejavnosti, ki od držav članic zahteva izvajanje ukrepov na področju javnega reda in varstva potrošnikov.
- (26) Ta direktiva ne posega v uporabo člena 45 Pogodbe.
- (27) Ta direktiva ne bi smela zajemati socialnih storitev na področju socialnih stanovanj, otroškega varstva ter pomoči družinam in pomoči potrebnim, ki jih zagotovi država na nacionalni, regionalni ali lokalni ravni, opravljajo pa jih od nje pooblaščen ponudniki ali s strani države priznane dobrodelne organizacije z namenom zagotavljanja podpore tistim, ki so zaradi nezadostnih družinskih prihodkov, trajne ali začasne odvisnosti od drugih ali tveganja, da bodo odrinjeni na rob družbe, še posebno potrebni pomoči. Te storitve so bistvene za zagotavljanje temeljne pravice do človekovega dostojanstva in integritete ter so izkaz načel socialne kohezije in solidarnosti, zato ta direktiva vanje ne bi smela posegati.
- (28) Ta direktiva ne obravnava financiranja socialnih storitev ali z njimi povezanih sistemov pomoči. Prav tako ne vpliva na merila ali pogoje, s katerimi države članice zagotovijo, da socialne storitve resnično koristijo javnemu interesu in prispevajo k socialni koheziji. Ta direktiva tudi ne bi smela posegati v načelo univerzalne storitve v okviru socialnih storitev v državah članicah.
- (29) Glede na to, da Pogodba zagotavlja posebno pravno podlago za obdavčenje in za instrumente Skupnosti, ki so bili na tem področju že sprejeti, je treba področje obdavčenja izključiti iz področja uporabe te direktive.
- (30) Storitvene dejavnosti že ureja pomemben del zakonodaje Skupnosti. Ta direktiva temelji na pravnem redu Skupnosti in ga tako dopolnjuje. Ugotovljena so bila neskladja med to direktivo in drugimi instrumenti Skupnosti, ki so v tej direktivi upoštevana, med drugim v določbah o odstopanju. Vendar pa je treba zagotoviti pravilo za kakršne koli preostale in izjemne primere neskladja določb iz te direktive z določbami iz drugega instrumenta Skupnosti. Takšno neskladje je treba ugotoviti skladno z določili Pogodbe o pravici do ustanavljanja in prostega pretoka storitev.

⁽¹⁾ UL L 108, 24.4.2002, str. 33.

⁽²⁾ UL L 108, 24.4.2002, str. 51.

⁽³⁾ UL L 201, 31.7.2002, str. 37. Direktiva, kakor je bila spremenjena z Direktivo 2006/24/ES (UL L 105, 13.4.2006, str. 54).

⁽⁴⁾ UL L 149, 5.7.1971, str. 2. Uredba, kakor je bila nazadnje spremenjena z Uredbo (ES) št. 629/2006 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 114, 27.4.2006, str. 1).

- (31) Ta direktiva je v skladu z in ne vpliva na Direktivo 2005/36/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 7. septembra 2005 o priznavanju poklicnih kvalifikacij⁽¹⁾. Obravnava vprašanja, ki se ne nanašajo na poklicne kvalifikacije, na primer zavarovanje poklicne odgovornosti, poslovne komunikacije, multidisciplinarne dejavnosti in upravno poenostavitev. V zvezi z začasnim čezmejnimi opravljanjem storitev pa odstopanje od določbe o svobodi opravljanja storitev v tej direktivi zagotavlja, da določba ne vpliva na naslov II o svobodi opravljanja storitev iz Direktive 2005/36/ES. Zato določba o svobodi opravljanja storitev ne vpliva na nobenega od ukrepov, ki se uporabljajo v skladu z navedeno direktivo v državah članicah, kjer se opravlja storitev iz navedene direktive.
- (32) Ta direktiva je v skladu z zakonodajo Skupnosti o varstvu potrošnikov, kot sta Direktiva 2005/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. maja 2005 o nepoštenih poslovnih praksah podjetij v razmerju do potrošnikov na notranjem trgu (Direktiva o nepoštenih poslovnih praksah)⁽²⁾ in Uredba (ES) št. 2006/2004 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. oktobra 2004 o sodelovanju med nacionalnimi organi, odgovornimi za izvrševanje zakonodaje o varstvu potrošnikov (Uredba o sodelovanju na področju varstva potrošnikov)⁽³⁾.
- (33) Storitve, ki jih zajema ta direktiva, zajemajo najrazličnejše spreminjajoče se dejavnosti, vključno s poslovnimi storitvami, kot so svetovanje pri upravljanju, certificiranje in testiranje; upravljanjem objektov, vključno z vzdrževanjem pisarniških prostorov; oglaševanjem; zaposlovanjem; in storitvami trgovskih posrednikov. Med storitvami, ki jih zajema ta direktiva, so tudi opravljanje storitev za podjetja in potrošnike, kot so pravno ali davčno svetovanje; poslovanje z nepremičninami (na primer nepremičninske agencije); gradbeništvo (vključno s storitvami arhitektov); trgovina; organizacija trgovskih sejmov; najem avtomobilov; potovalne agencije. Prav tako zajema potrošniške storitve, kot so storitve na področju turizma (vključno s storitvami turističnih vodičev); storitve za prosti čas, športna središča in zabavišni parki; in, kolikor niso izvzete iz področja uporabe te direktive, pomožne storitve za gospodinjstva, kot je pomoč ostarelim. Navedene dejavnosti lahko vključujejo storitve, ki zahtevajo neposredno bližino ponudnika in prejemnika, potovanje prejemnika ali ponudnika, ter storitve, ki se lahko opravljajo na daljavo, vključno s spletnimi storitvami.
- (34) V skladu s sodno prakso Sodišča je treba oceno o tem, ali nekatere dejavnosti, zlasti dejavnosti, ki so financirane iz javnih sredstev ali jih opravljajo javni subjekti, predstavljajo „storitev“, izvesti za vsak primer posebej, ob upoštevanju vseh njihovih značilnosti, zlasti pa načina opravljanja, organizacije in financiranja v zadevni državi članici. Sodišče meni, da je bistveni element plačila dejstvo, da predstavlja denarno nadomestilo za ustrezne storitve in ugotavlja, da plačila ni pri dejavnostih, ki jih brez nadomestila izvaja država ali se izvajajo v imenu države v okviru izvajanja njenih dolžnosti na socialnem, kulturnem, izobraževalnem in pravosodnem področju, kot so predavanja in tečaji v okviru nacionalnega izobraževalnega sistema ali upravljanje sistemov socialne varnosti, ki niso del gospodarskih dejavnosti. Določen prispevek za obratovalne stroške sistema, ki ga plačujejo prejemniki, denimo šolnina ali vpisnina za študente, sam po sebi ne pomeni plačila, saj je storitev v glavnem še vedno financirana iz javnih sredstev. Te dejavnosti zato niso zajete v opredelitev pojma „storitve“ v členu 50 Pogodbe in ne spadajo v področje uporabe te direktive.
- (35) Nepridobitne ljubiteljske športne dejavnosti imajo precejšen socialni pomen. Pogosto uresničujejo povsem socialne in rekreativne cilje. Zato ne predstavljajo gospodarske dejavnosti v pomenu, kot ga določa zakonodaja Skupnosti, in ne bi smeli spadati v področje uporabe te direktive.
- (36) Pojem „ponudnika“ bi moral zajemati vsako fizično osebo, ki je državljan države članice, ali vsako pravno osebo, ki na ozemlju države članice opravlja storitveno dejavnost, in sicer z uveljavljanjem svobode ustanavljanja ali prostega pretoka storitev. Pojem ponudnika tako ne bi smel biti omejen le na čezmejno opravljanje storitev v okviru prostega pretoka storitev, ampak bi moral zajemati tudi primere, ko gospodarski subjekt ustanovi sedež v državi članici, da bi tam razvijal storitvene dejavnosti. Po drugi strani pojem ponudnika ne bi smel zajemati podružnic podjetij tretjih držav v državi članici, ker lahko po členu 48 Pogodbe pravico do svobode ustanavljanja in prostega pretoka storitev izkoristijo le družbe, ki so ustanovljene v skladu z zakonodajo države članice in imajo registriran sedež, glavno upravo ali glavni kraj poslovanja v Skupnosti. Pojem „prejemnika“ bi moral zajemati tudi državljane tretjih držav, ki že uživajo pravice, ki izhajajo iz aktov Skupnosti, kot so Uredba (EGS) št. 1408/71, Direktiva Sveta 2003/109/ES z dne 25. novembra 2003 o statusu državljanov tretjih držav, ki so rezidenti za daljši čas⁽⁴⁾, Uredba (ES) št. 859/2003 z dne 14. maja 2003

⁽¹⁾ UL L 255, 30.9.2005, str. 22.

⁽²⁾ UL L 149, 11.6.2005, str. 22.

⁽³⁾ UL L 364, 9.12.2004, str. 1. Uredba, kakor je bila spremenjena z Direktivo 2005/29/ES.

⁽⁴⁾ UL L 16, 23.1.2004, str. 44.

o razširitvi določb Uredbe (EGS) št. 1408/71 in Uredbe (EGS) št. 574/72 na državljane tretjih držav, za katere navedene določbe ne veljajo le na podlagi njihovega državljanstva ⁽¹⁾, in Direktiva 2004/38/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. aprila 2004 o pravici državljanov Unije in njihovih družinskih članov do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic ⁽²⁾. Poleg tega bi države članice lahko razširile pojem prejemnika na druge državljane tretjih držav, ki so prisotni na njihovem ozemlju.

register, seznam ali zbirko podatkov, uradnega imenovanja v organ ali pridobitve kartice o članstvu v določenem poklicu. Dovoljenje se ne izda le z uradnim sklepom, ampak tudi implicitno, na primer z molkom pristojnega organa ali dejstvom, da mora zainteresirana stran počakati na potrdilo o prejemu izjave, da bi začela zadevno dejavnost ali da bi ta postala zakonita.

(37) Kraj, kjer ima ponudnik storitve sedež, mora biti določen skladno s sodno prakso Sodišča, po kateri se pojem sedeža navezuje na dejansko izvajanje gospodarske dejavnosti prek stalnega sedeža za nedoločen čas. Ta zahteva je izpolnjena tudi v primeru, če se družba ustanovi za določeno obdobje ali če najame stavbo oziroma napeljuje, ki ji omogočajo opravljanje dejavnosti. Izpolnjena je tudi, kadar država članica izda dovoljenje za omejeno trajanje le v povezavi z določenimi storitvami. Ustanovitev sedeža ne pomeni, da je treba ustanoviti podružnico, izpostavo ali agencijo, temveč zadostuje pisarna, ki jo upravlja osebe ponudnika ali neodvisna oseba, ki pa je trajno pooblašena, da deluje za podjetje, kot bi to veljalo v primeru agencije. Po takšni opredelitvi, ki zahteva dejansko opravljanje gospodarske dejavnosti na sedežu ponudnika storitve, zgolj poštni nabiralnik ne velja za sedež. Če ima ponudnik več sedežev, je treba določiti, na katerem od njih se zadevna storitev dejansko opravlja. Kadar je težko določiti, na katerem od številnih sedežev se opravlja določena storitev, bi moral biti sedež kraj, ki je središče dejavnosti ponudnika v zvezi s točno to storitvijo.

(40) Pojem „pomembnih razlogov, ki se nanašajo na javni interes“, na katerega se sklicujejo nekatere določbe te direktive, je razvilo Sodišče v svoji sodni praksi v zvezi s členoma 43 in 49 Pogodbe in se lahko razvija še naprej. Pojem, kot ga v sodni praksi priznava Sodišče, zajema vsaj naslednje razloge: javni red, javno varnost in javno zdravje v smislu členov 46 in 55 Pogodbe; vzdrževanje reda v družbi; cilje socialne politike; varstvo prejemnikov storitev; varstvo potrošnikov; varstvo delavcev, vključno s socialnim varstvom delavcev; dobro počutje živali; ohranjanje finančnega ravnovesja sistema socialne varnosti; preprečevanje goljufij; preprečevanje neloyalne konkurence; varstvo okolja in mestnega okolja, vključno s prostorskimi načrtovanjem; varstvo upnikov; zaščito poštenega sodnega sistema; cestnoprometno varnost; varstvo intelektualne lastnine; cilje kulturne politike, vključno z zaščito svobode izražanja različnih pojmovanj, zlasti socialnih, kulturnih, verskih in filozofskih vrednot v družbi; potrebo po zagotovitvi visoke ravni izobraževanja, ohranjanje pluralnosti medijev in uveljavljanje nacionalnega jezika; ohranjanje nacionalne zgodovinske in umetnostne dediščine; in veterinarsko politiko.

(38) Pojem „pravne osebe“ v skladu z določbami Pogodbe o ustanavljanju gospodarskim subjektom omogočajo, da svobodno izberejo pravno obliko, za katero menijo, da je primerna za izvajanje njihove dejavnosti. Glede na to pojem „pravne osebe“ v smislu Pogodbe pomeni vse gospodarske subjekte, ki so ustanovljeni ali delujejo v skladu z zakonodajo države članice, ne glede na njihovo pravno obliko.

(41) Pojem „javnega reda“, kakor ga razlaga Sodišče, zajema zaščito pred dejansko in dovolj resno grožnjo kateremu izmed temeljnih interesov družbe in lahko vključuje zlasti zadeve v zvezi s človekovim dostojanstvom, varstvom mladoletnikov in ranljivih odraslih ter dobrim počutjem živali. Podobno pojem javne varnosti vključuje vprašanja javne varnosti.

(39) Pojem „sistema dovoljenj“ bi moral med drugim zajemati upravne postopke za izdajo dovoljenj, licenc, odobritev ali koncesij ter zaradi izpolnjevanja pogojev za opravljanje dejavnosti tudi obveznost registracije poklica ali vpisa v

(42) Namen predpisov o upravnih postopkih ne bi smel biti uskladitev upravnih postopkov, temveč odprava zelo zapletenih sistemov izdajanja dovoljenj ter postopkov in formalnosti, ki ovirajo svobodo ustanavljanja in posledično nastajanje novih storitvenih podjetij.

⁽¹⁾ UL L 124, 20.5.2003, str. 1.

⁽²⁾ UL L 158, 30.4.2004, str. 77.

- (43) Ena od glavnih težav, ki jih imajo pri začetku opravljanja in opravljanju storitvenih dejavnosti zlasti mala in srednja podjetja, so zapletenost, trajanje in pravna negotovost upravnih postopkov. Zato je po zgledu nekaterih pobud za posodobitev in dobro upravno prakso na ravni Skupnosti in nacionalni ravni treba vzpostaviti načela upravne poenostavitve, med drugim z omejevanjem obveznosti predhodnih dovoljenj na primere, ko je to bistvenega pomena, in z uvedbo načela dovoljenja na podlagi molka pristojnih organov po preteku določenega obdobja. Takšno posodabljanje omogoča ohranitev preglednosti in ažurnost informacij o izvajalcih in je hkrati namenjeno odpravi zamud, stroškov in odvratilnih učinkov, ki nastanejo na primer zaradi nepotrebnih ali preveč zapletenih in obremenjujočih postopkov, podvajanja postopkov, birokracije pri predložitvi dokumentov, uporabe samovoljnih pooblastil pristojnih organov, nedoločenih ali predolgih obdobjih čakanja na odgovor, omejenega trajanja veljavnosti izdanih dovoljenj ter nesorazmernih stroškov in kazni. Taka praksa ima še posebno velik odvratilni učinek na ponudnike, ki želijo razvijati svojo dejavnost v drugih državah članicah, in zahteva usklajeno posodobitev znotraj razširjenega notranjega trga petindvajsetih držav članic.
- (44) Države članice po potrebi uvedejo obrazce, usklajene na ravni Skupnosti, ki jih je pripravila Komisija in ki bodo enakovredni spričevalom, potrdilom in vsem drugim dokumentom v zvezi z ustanavljanjem.
- (45) Državam članicam bi moralo biti omogočeno pri preučevanju potrebe po poenostavitvi postopkov in formalnosti upoštevati zlasti njihovo nujnost, število, možno podvajanje, stroške, jasnost, dostopnost kot tudi zamudo in praktične težave, ki bi jih s postopki in formalnostmi lahko imel zadevni ponudnik storitev.
- (46) Da bi olajšali dostop do storitvenih dejavnosti in opravljanje teh dejavnosti na notranjem trgu, je treba določiti cilj upravne poenostavitve, ki bi bil skupen vsem državam članicam, in hkrati predvideti določbe, ki se med drugim nanašajo na pravico do obveščeniosti, postopke po elektronski poti in pripravo okvira sistemov dovoljenj. Drugi ukrepi za doseg tega cilja, sprejeti na nacionalni ravni, lahko vključujejo zmanjšanje števila postopkov in formalnosti, ki se uporabljajo za storitvene dejavnosti, ter omejevanje postopkov in formalnosti, ki so bistveni za doseg cilja splošnega pomena in se med seboj ne podvajajo glede vsebine ali namena.
- (47) Da bi se poenostavili upravni postopki, se ne sme določati splošnih formalnih pogojev, kot je predložitev izvirnikov dokumentov, overjenih kopij ali overjenega prevoda, razen kadar so objektivno utemeljeni s pomembnimi razlogi, ki se nanašajo na javni interes, kot je zaščita delavcev, javno zdravje, varstvo okolja ali varstvo potrošnikov. Prav tako je treba zagotoviti, da dovoljenje praviloma dovoljuje začetek opravljanja ali opravljanje storitvene dejavnosti na celotnem nacionalnem ozemlju, razen če sta novo dovoljenje za vsako ustanovitev sedeža, na primer za vsak nov hipermarket, ali omejitev dovoljenja na določen del nacionalnega ozemlja objektivno utemeljena s pomembnimi razlogi, ki se nanašajo na javni interes.
- (48) Da bi se še nadalje poenostavili upravni postopki, je potrebno, da ima ponudnik eno mesto, na katerem opravi vse postopke in formalnosti (v nadaljevanju „enotne kontaktne točke“). Število enotnih kontaktnih točk v državah članicah se lahko razlikuje glede na regionalne in lokalne pristojnosti ali glede na zadevne dejavnosti. Vzpostavitev enotnih kontaktnih točk ne bi smela posegati v delitev funkcij med pristojnimi organi posameznega nacionalnega sistema. Kadar je na regionalni ali lokalni ravni pristojnih več organov, lahko eden od njih prevzame vlogo enotne kontaktne točke in koordinatorja. Enotne kontaktne točke lahko ustanovijo ne le upravni organi, temveč tudi gospodarska ali obrtna zbornica ali poklicne organizacije ali zasebni organi, katerim država članica poveri navedeno funkcijo. Enotne kontaktne točke imajo pomembno vlogo pri zagotavljanju pomoči izvajalcem kot organ, ki je neposredno pristojen za izdajo potrebnih dokumentov za začetek opravljanja storitvene dejavnosti ali kot posrednik med izvajalcem in neposredno pristojnimi organi.
- (49) Pristojbina, ki jo lahko zaračunajo enotne kontaktne točke, bi morala biti sorazmerna stroškom postopkov in formalnosti, s katerimi se ukvarjajo. To državam članicam ne bi smelo preprečiti, da enotne kontaktne točke ne pooblastijo za zaračunavanje drugih upravnih pristojbin, kot je pristojbina nadzornih organov.
- (50) Ponudniki in prejemniki storitev morajo imeti enostaven dostop do nekaterih vrst informacij. Način posredovanja informacij ponudnikom in prejemnikom bi morale v okviru te direktive določiti države članice same. Predvsem obveznost držav članic, da zagotovijo, da so ustrezne informacije lahko dostopne ponudnikom in porabnikom ter da so javnosti dostopne neovirano, bi se lahko izvedlo preko dostopa do informacij preko spletne strani. Vse posredovane informacije bi morale biti jasne in nedvoumne.

- (51) Informacije posredovane ponudnikom in prejemnikom storitev bi morale zlasti vključevati informacije o postopkih in formalnostih, kontaktne podatke o pristojnem organu, pogoje dostopa do javnih registrov in baz podatkov ter informacije o razpoložljivih pravnih sredstvih ter kontaktne podatke o združenjih in organizacijah, pri katerih lahko ponudniki in prejemniki dobijo praktično pomoč. Obveznost pristojnih organov pomagati ponudnikom in prejemnikom ne bi smela vključevati tudi pravnega svetovanja v posameznih primerih. Kljub temu je treba zagotoviti splošne informacije o tem, kako se zahteve običajno razlagajo ali uporabljajo. Zadeve, kot je prevzemanje odgovornosti za posredovanje napačnih ali zavajajočih informacij, bi morale opredeliti države članice.
- (52) V bližnji prihodnosti bo nujno treba vzpostaviti elektronske oblike opravljanja postopkov in formalnosti, kar bo omogočilo upravno poenostavitev na področju storitvenih dejavnosti, ki bo koristila ponudnikom, prejemnikom in pristojnim organom. Da bi izpolnili obveznost glede doseganja rezultatov, bo morda treba prilagoditi nacionalne zakone in druge predpise o storitvah, ki se uporabljajo na področju storitev. Ta obveznost ne preprečuje državam članicam, da poleg elektronskih zagotovijo še druga sredstva za opravljanje takih postopkov in formalnosti. Možnost opravljanja postopkov in formalnosti na daljavo pomeni predvsem to, da morajo države članice zagotoviti, da jih bo mogoče opravljati čezmejno. Obveznost glede doseganja rezultatov ne zajema postopkov ali formalnosti, ki jih zaradi njihove narave ni mogoče opravljati na daljavo. Hkrati ne posega v zakonodajo držav članic o rabi jezikov.
- (53) Pri izdaji dovoljenj za nekatere storitvene dejavnosti lahko pristojni organ zahteva pogovor s prosilcem, namenjen oceni prosilčeve osebne integritete in primernosti za izvajanje zadevne storitve. V takšnih primerih za izpolnjevanje formalnosti ni primerna elektronska oblika.
- (54) Možnost začetka opravljanja storitvene dejavnosti bi morala biti predmet odobritve pristojnih organov le, če so pri tej odločitvi izpolnjena merila glede nediskriminacije, nujnosti in sorazmernosti. To zlasti pomeni, da so sistemi dovoljenj dopustni le, če naknadni nadzor ne bi bil učinkovit, ker pomanjkljivosti zadevnih storitev ne bi bilo mogoče naknadno preveriti, pri čemer se upoštevajo tveganja in nevarnosti, do katerih lahko pride, ker predhodni nadzor ni bil opravljen. Vendar se te določbe te direktive ne smejo uporabljati za upravičevanje sistemov dovoljenj, ki jih prepovedujejo drugi instrumenti Skupnosti, kot sta Direktiva 1999/93/ES z dne 13. decembra 1999 Evropskega parlamenta in Sveta o okviru Skupnosti za elektronski podpis ⁽¹⁾ ali Direktiva 2000/31/ES z dne 8. junija 2000 Evropskega parlamenta in Sveta o nekaterih pravnih vidikih storitev informacijske družbe, zlasti elektronskega poslovanja na notranjem trgu (Direktiva o elektronskem poslovanju) ⁽²⁾. Na podlagi rezultatov medsebojnega ocenjevanja se bo na ravni Skupnosti lahko določilo, za katere vrste dejavnosti je treba sisteme dovoljenj odpraviti.
- (55) Ta direktiva ne bi smela posegati v možnost držav članic, da prekličejo izdana dovoljenja, če niso več izpolnjeni pogoji za izdajo dovoljenja.
- (56) V skladu s sodno prakso Sodišča so javno zdravje, varstvo potrošnikov, zdravje živali in varstvo urbanega okolja pomembni razlogi, ki se nanašajo na javni interes. Ti pomembni razlogi lahko upravičujejo uporabo sistemov dovoljenj in drugih omejitev. Vendar sistemi dovoljenj in omejitve ne bi smeli biti diskriminatorni na podlagi državljanstva. Hkrati bi bilo treba vedno spoštovati načeli nujnosti in sorazmernosti.
- (57) Določbe te direktive v zvezi s sistemi dovoljenj bi morale zadevati primere, v katerih glede začetka opravljanja ali opravljanju dejavnosti s strani gospodarskih subjektov odloči pristojni organ. Ker ta direktiva ne zajema predpisov o javnih naročilih, to ne zadeva niti odločitev pristojnih organov o ustanovitvi javnega ali zasebnega subjekta za opravljanje določene storitve niti sklepanja pogodb s strani pristojnih organov o opravljanju določene storitve, ki jo urejajo predpisi o javnih naročilih.
- (58) Za lažji začetek opravljanja in opravljanje storitvenih dejavnosti je treba oceniti sisteme dovoljenj in njihovo upravičenost ter poročati o njih. Navedena obveznost poročanja se nanaša samo na obstoj sistemov dovoljenj, ne pa na merila in pogoje za izdajo dovoljenja.

⁽¹⁾ UL L 13, 19.1.2000, str. 12.

⁽²⁾ UL L 178, 17.7.2000, str. 1.

- (59) Dovoljenje bi moralo ponudniku praviloma omogočiti začetek opravljanja ali opravljanje storitvene dejavnosti na celotnem nacionalnem ozemlju, razen v primeru, če je ozemeljsko omejevanje utemeljeno s pomembnimi razlogi, ki se nanašajo na javni interes. Varstvo okolja na primer lahko upravičuje zahtevo za pridobitev posameznega dovoljenja za vsako tehnično nameščanje na nacionalnem ozemlju. Ta določba ne bi smela vplivati na regionalne ali lokalne pristojnosti za izdajo dovoljenj v državah članicah.
- (60) Ta direktiva in še zlasti določbe v zvezi s sistemi dovoljenj in ozemeljsko omejitvijo dovoljenj ne bi smele posegati v razdelitev regionalnih ali lokalnih pristojnosti v državah članicah, vključno z regionalno in lokalno samoupravo ter uporabo uradnih jezikov.
- (61) Določba, ki se nanaša na nepodvajanje pogojev za izdajo dovoljenj, državam članicam ne bi smela preprečevati uporabe svojih pogojev, opredeljenih v sistemu dovoljenj. Zahtevati bi morala le, da pristojni organi ob ugotavljanju, ali prosilec izpolnjuje pogoje, upoštevajo enakovredne pogoje, ki jih je prosilec že izpolnil v drugi državi članici. Ta določba ne bi smela predpisati uporabe pogojev za izdajo dovoljenj, ki so določeni v sistemu dovoljenj druge države članice.
- (62) Če je število razpoložljivih dovoljenj za določeno dejavnost omejeno zaradi pomanjkanja naravnih virov ali tehničnih zmogljivosti, bi bilo treba sprejeti postopek za izbiranje med več možnimi kandidati, tako da se v okviru javnega natečaja dosežejo kakovost in pogoji za storitve, ki so prejemniku na voljo. Takšen postopek bi moral zagotavljati preglednost in nepristranskost ter omogočati, da odobreno dovoljenje nima predolgega obdobja veljavnosti, da se ne podaljšuje samodejno in da ponudniku, kateremu je dovoljenje pravkar poteklo, ne dodeljuje nobenih ugodnosti. Veljavnost izdanega dovoljenja bi morala biti določena zlasti tako, da svobodne konkurence ne omejuje bolj, kot je to potrebno za poplačilo stroška naložbe ponudniku in primeren donos na vloženi kapital. Ta določba ne bi smela preprečevati državam članicam, da omejijo število dovoljenj zaradi drugih razlogov poleg omejenosti naravnih virov ali tehničnih zmogljivosti. Ta dovoljenja bi morala biti predmet tistih določb te direktive, ki se nanašajo na sisteme dovoljenj.
- (63) V primeru, da drugačne ureditve ne obstajajo in če v določenem roku ni odgovora, bi se moralo šteti, da je dovoljenje izdano. Vendar se za nekatere dejavnosti lahko sprejme drugačna ureditev, če je ta objektivno utemeljena s pomembnimi razlogi, ki se nanašajo na javni interes, vključno z zakonitim interesom tretjih oseb. Takšne drugačne ureditve lahko vključujejo nacionalne predpise, v skladu s katerimi se v primeru, če pristojni organ prosilcu ne odgovori, prošnja za izdajo dovoljenja šteje kot zavrnjena ter je takšno odločitev mogoče izpodbijati pred sodišči.
- (64) Za vzpostavitev dejanskega notranjega trga storitev je treba odpraviti vse omejitve svobode ustanavljanja in prostega pretoka storitev, ki jih še vedno vsebujejo predpisi nekaterih držav članic in niso v skladu s členoma 43 in 49 Pogodbe. Omejitve, ki jih je treba prepovedati in ki zlasti vplivajo na notranji trg storitev, se morajo sistematično odpraviti v najkrajšem možnem času.
- (65) Svoboda ustanavljanja temelji zlasti na načelu enake obravnave, ki ne prepoveduje le diskriminacije na podlagi državljanstva, ampak tudi posredno diskriminacijo na drugih podlagah, ki imajo lahko enake posledice. Tako za začetek opravljanja ali za opravljanje storitvenih dejavnosti, bodisi kot glavnih bodisi kot sekundarnih dejavnosti, v državi članici ne bi smela veljati merila, kot so sedež, prebivališče, stalno bivališče ali glavno opravljanje storitvene dejavnosti. Vendar ta merila ne bi smela zajemati zahtev, v skladu s katerimi mora biti ponudnik storitev ali eden izmed njegovih uslužbencev prisoten pri izvajanju dejavnosti, kadar je to utemeljeno s pomembnimi razlogi, ki se nanašajo na javni interes. Poleg tega država članica ne bi smela omejevati pravne sposobnosti ali pravice do sprožitve pravnega postopka družbam, ustanovljenim v skladu s predpisi druge države članice, na ozemlju katere imajo glavni sedež. Država članica prav tako ne bi smela dajati nobene prednosti ponudnikom, ki imajo posebno nacionalno ali lokalno socialno-ekonomsko povezavo; niti ne bi smela na podlagi sedeža omejevati svobode ponudnika, da pridobiva ali izkorišča pravice in blago ali z njimi razpolaga ali da dostopa do različnih vrst posojil ali namestitve, če so te odločitve koristne za začetek opravljanja ali učinkovito upravljanje dejavnosti.
- (66) Začetek opravljanja ali opravljanje storitvene dejavnosti ne bi smelo biti predmet kakršnega koli ekonomskega preskusa. Prepoved ekonomskih preizkusov kot predpogoja za izdajo dovoljenja bi morala zadevati ekonomske preizkuse kot take, ne pa tudi zahtev, ki jih objektivno utemeljujejo pomembne razloge, ki se nanašajo na javni interes, kot so varstvo mestnega okolja, cilji socialne politike in javnega zdravja. Ta prepoved ne bi smela vplivati na izvajanje pristojnosti organov, odgovornih za uporabo konkurenčnega prava.

- (67) V zvezi s finančnimi jamstvi in zavarovanji bi morala prepoved zahtev zadevati samo obveznost, da mora zahtevano finančno jamstvo ali zavarovanje dati finančna institucija s sedežem v zadevni državi članici.
- (68) V zvezi s predhodno registracijo bi morala prepoved zahtev zadevati samo obveznost, da je ponudnik pred ustanovitvijo sedeža za določen čas predhodno registriran v registru zadevne države članice.
- (69) Da bo posodabljanje nacionalnih predpisov skladno z zahtevami notranjega trga, je treba oceniti določene nediskriminatorne nacionalne zahteve, ki bi lahko po svoji naravi v okviru svobode ustanavljanja resno omejile ali celo preprečile začetek opravljanja ali opravljanje dejavnosti. Ta postopek ocenjevanja bi moral biti omejen z združljivostjo teh zahtev z merili za svobodo ustanavljanja, ki jih je že določilo Sodišče. Ne bi smelo zadevati uporabe konkurenčnega prava Skupnosti. Če so takšne zahteve diskriminatorne, niso objektivno utemeljene s pomembnimi razlogi, ki se nanašajo na javni interes, ali so nesorazmerne, jih je treba odpraviti ali spremeniti. Rezultat tega ocenjevanja se bo razlikoval glede na vrsto dejavnosti in zadevni javni interes. Takšne zahteve bi bile lahko v celoti utemeljene zlasti takrat, kadar bi uveljavljale cilje socialne politike.
- (70) Za namene te direktive in brez poseganja v člen 16 Pogodbe se lahko storitve obravnavajo kot storitve splošnega ekonomskega pomena samo, če se opravljajo pri izvajanju posebnih nalog javnega pomena, za katere je zadevna država članica zadolžila ponudnika. Ta zadolžitve bi morala biti določena v enem ali več aktih, katerih vrsto določi vsaka zadevna država članica, in bi morala natančno določiti naravo posebne naloge.
- (71) Postopek medsebojnega ocenjevanja, predviden v tej direktivi, ne bi smel vplivati na svobodo držav članic, da v zakonodaji določijo višjo raven zaščite javnih interesov, še zlasti za doseganje ciljev socialne politike. Nadalje mora postopek medsebojnega ocenjevanja v celoti upoštevati posebnosti storitev splošnega ekonomskega pomena in posebnih nalog, ki so jim dodeljene. Te lahko upravičijo določene omejitve svobode ustanavljanja, zlasti v primerih, ko takšne omejitve uveljavljajo cilje varovanja javnega zdravja in socialne politike ter ko izpolnjujejo pogoje iz člena 15(3)(a) do (c). Sodišče je na primer glede obveznosti za prevzem določene pravne oblike za izvedbo nekaterih storitev na socialnem področju že priznalo, da je zahteva, da ponudnik storitev deluje nepridobitno, utemeljena.
- (72) Storitve splošnega ekonomskega pomena imajo pomembno nalogo v zvezi s socialno in ozemeljsko kohezijo. Opravljanje teh nalog ne sme biti onemogočeno zaradi rezultatov postopka ocenjevanja, ki ga določa ta direktiva. Ta postopek ne bi smel vplivati na zahteve, ki so potrebne za opravljanje teh nalog, hkrati pa bi bilo treba obravnavati neupravičeno omejevanje svobode ustanavljanja.
- (73) Zahteve, ki jih je treba preučiti, vključujejo nacionalne predpise, ki zaradi razlogov, ki se ne nanašajo na poklicne kvalifikacije, posameznim ponudnikom preprečujejo začetek opravljanja nekaterih dejavnosti. Te zahteve vključujejo tudi obveznosti ponudnika, da prevzame določeno pravno obliko, zlasti da postane pravna oseba, podjetje v zasebni lasti, nepridobitna organizacija ali podjetje v izključni lasti fizičnih oseb, ter zahteve, ki se nanašajo na lastništvo delnic podjetja, zlasti obveznosti, ki določajo, da mora biti zagotovljen minimalni kapital za določene storitvene dejavnosti ali da morajo biti izpolnjene določene poklicne kvalifikacije za lastnike deležev ali vodstvo v določenih podjetjih. Ocenjevanje združljivosti določene najnižje in/ali najvišje tarife s svobodo ustanavljanja zadeva samo tarife, ki so jih pristojni organi uvedli posebej za zagotavljanje nekaterih storitev, ne zadeva pa na primer splošnih predpisov o določanju cen, denimo v zvezi z najemom hiš.
- (74) Postopek medsebojnega ocenjevanja pomeni, da bodo države članice morale med obdobjem prenosa najprej izvesti pregled svoje zakonodaje, da ugotovijo, ali zgoraj omenjene zahteve obstajajo v njihovem pravnem sistemu, in da bi morale države članice najpozneje do konca obdobja prenosa pripraviti poročilo o rezultatih svojega pregleda. Vsako poročilo bo predloženo vsem ostalim državam članicam in zainteresiranim strankam. Države članice bodo nato imele na voljo šest mesecev za predložitev pripomb v zvezi s temi poročili. Komisija bi morala najpozneje eno leto po prenosu te direktive pripraviti zbirno poročilo in mu po potrebi priložiti predloge za nadaljnje pobude. Komisija bo v sodelovanju z drugimi državami članicami po potrebi pomagala posamezni državi članici pri oblikovanju skupne metode.
- (75) Dejstvo, da ta direktiva opredeljuje številne zahteve, ki jih bodo države članice v obdobju prenosa odpravile ali ovrednotile, ne posega v postopke za ugotavljanje kršitev, sprožene proti državam članicam zaradi neizpolnjevanja obveznosti iz členov 43 ali 49 Pogodbe.

- (76) Ta direktiva ne zadeva uporabe členov 28 do 30 Pogodbe o prostem pretoku blaga. Prepovedane omejitve v skladu z določbo o svobodi opravljanja storitev zadevajo zahteve glede začetka opravljanja ali opravljanja storitvenih dejavnosti in ne zahtev, ki veljajo za blago kot tako.
- (77) Če izvajalec dejavnosti odpotuje v drugo državo članico, da bi tam opravljal storitveno dejavnost, bi bilo treba razlikovati med razmerami, ki sodijo v svobodo ustanavljanja, in tistimi, ki zaradi prehodne narave zadevne dejavnosti sodijo v prosti pretok storitev. Pri razlikovanju med svobodo ustanavljanja in prostim pretokom storitev je v skladu s sodno prakso Sodišča ključno vprašanje, ali ima izvajalec dejavnosti sedež v državi članici, kjer opravlja zadevno storitev, ali ne. Če ima sedež v državi članici, kjer opravlja svoje storitve, bi morala zanj veljati uporaba svobode ustanavljanja. Če pa izvajalec dejavnosti nima sedeža v državi članici, kjer opravlja storitev, bi morale njegove dejavnosti soditi na področje prostega pretoka storitev. Na podlagi sodne prakse Sodišča se za določanje začasnega značaja storitve ne bi smelo upoštevati le trajanje storitve, ampak tudi pogostost, rednost ponovitve ali neprekinjenost storitve. Začasni značaj storitve v nobenem primeru ne bi smel pomeniti, da ponudnik storitve v državi članici gostiteljici ne sme imeti določene infrastrukture (pri tem gre lahko za pisarno, odvetniško pisarno ali posvetovalnice), kolikor je ta potrebna za opravljanje zadevne storitve.
- (78) Za zagotavljanje učinkovitega izvajanja prostega pretoka storitev in za zagotavljanje, da lahko prejemniki in ponudniki uporabljajo in opravljajo storitve v vsej Skupnosti, ne glede na meje, je treba podrobneje razjasniti, v kakšnem obsegu se lahko uveljavijo zahteve države članice, kjer se opravlja storitev. Nujno je treba zagotoviti, da določba o svobodi opravljanja storitev državi članici, v kateri se opravlja storitev, v skladu z načeli iz člena 16(1)(a) do (c) ne preprečuje uveljavljanja posebnih zahtev zaradi ohranjanja javnega reda, javne varnosti, javnega zdravja ali varstva okolja.
- (79) Na podlagi sodne prakse Sodišča država članica ohrani pravico do sprejetja ukrepov, s katerimi bi ponudnikom preprečila zlorabo načel notranjega trga. Zlorabo s strani ponudnika bi bilo treba dokazati za vsak primer posebej.
- (80) Ponudnikom je treba zagotoviti, da lahko v primeru, ko zaradi opravljanja storitev potujejo v drugo državo članico, opremo, ki je bistvena za njihovo storitev, vzamejo s seboj. Predvsem je treba preprečiti primere, ko storitve ne bi bilo mogoče opravljati zaradi pomanjkanja opreme, in razmere, v katerih bi ponudniki utrpeli dodatne stroške – če na primer najamejo ali kupijo drugačno opremo od tiste, ki jo običajno uporabljajo, ali če morajo bistveno spremeniti način, na katerega običajno izvajajo svoje dejavnosti.
- (81) Pojem opreme ne sme vključevati fizičnih predmetov, ki jih ponudnik priskrbi stranki, ki postanejo sestavni del fizičnega predmeta kot rezultat storitvene dejavnosti, na primer gradbeni material ali nadomestni deli, ali ki se med opravljanjem storitve uporabijo ali pustijo na mestu samem, na primer vnetljiva goriva, razstreliva, izdelki za ognjemet, pesticidi, strupi ali zdravila.
- (82) Določbe te direktive ne bi smeli preprečiti državam članicam uporabe predpisov o pogojih zaposlovanja. V skladu s Pogodbo bi morali biti predpisi, določeni v zakonih ali upravnih predpisih, utemeljeni z razlogi, ki se nanašajo na varstvo delavcev, nediskriminatorni, potrebni in sorazmerni, kot to razlaga Sodišče, ter v skladu z drugo ustrežno zakonodajo Skupnosti.
- (83) Treba je zagotoviti, da se od določbe o svobodi opravljanja storitev lahko odstopa samo na področjih, za katera veljajo odstopanja. Ta odstopanja so potrebna, da bi lahko upoštevali raven povezovanja notranjega trga ali določene instrumente Skupnosti, ki se nanašajo na storitve in na podlagi katerih za ponudnika velja zakonodaja, ki ni zakonodaja države članice ustanovitve. Poleg tega bi morali biti v določenih posameznih primerih in pod določenimi strogimi postopkovnimi in vsebinskimi pogoji izjemoma sprejeti tudi ukrepi proti določenemu ponudniku. Poleg tega bi kakršno koli omejevanje prostega pretoka storitev moralo biti dovoljeno izjemoma in le če je v skladu s temeljnimi pravicami, ki tvorijo sestavni del splošnih načel prava, vsebovanega v pravnem redu Skupnosti.
- (84) Odstopanje od določbe o svobodi opravljanja storitev, ki zadeva poštno storitve, bi moralo zajemati tako dejavnosti, pridržane za ponudnika univerzalne storitve, kot tudi druge poštno storitve.

- (85) Odstopanje od določbe o svobodi opravljanja storitev, ki se nanaša na sodne izterjave dolgov in sklic na morebitni prihodnji instrument za usklajevanje, bi moral zadevati samo začetek opravljanja in opravljanje dejavnosti, katerih naloga je predvsem vložitev tožb v zvezi z izterjavo dolgov pri sodišču.
- (86) Ta direktiva ne sme posegati v pogoje zaposlovanja, ki v skladu z Direktivo 96/71/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 1996 o napotitvi delavcev na delo v okviru opravljanja storitev ⁽¹⁾ veljajo za delavce, napotene na ozemlje druge države članice zaradi opravljanja storitve. V takšnih primerih Direktiva 96/71/ES določa, da morajo ponudniki na naštetem številu področij upoštevati pogoje zaposlovanja, ki se uporabljajo v državi članici, kjer se opravlja storitev. To so: maksimalno število delovnih ur in minimalni čas počitka, minimalni plačani dopust, najnižja plača, vključno s plačilom nadur, pogoji v zvezi z najemanjem delavcev, zlasti v zvezi z varstvom delavcev, ki se najamejo pri podjetjih začasno zaposlovanje, zdravstveni, varnostni in higienski standardi na delovnem mestu, zaščitni ukrepi glede pogojev za zaposlovanje nosečnic ali žensk, ki so pred kratkim rodile, otrok in mladih, enakovredna obravnava moških in žensk ter druge določbe o nediskriminaciji. To ne zadeva le pogojev zaposlovanja, ki jih določa zakonodaja, ampak tudi tiste iz kolektivnih pogodb ali arbitražnih odločb, ki so uradno razglašene ali dejansko splošno veljavne v smislu Direktive 96/71/ES. Poleg tega ta direktiva državam članicam ne sme preprečevati uporabe pogojev zaposlovanja v drugih zadevah, ki niso navedene v členu 3(1) Direktive 96/71/ES, iz razlogov javnega reda.
- (87) Ta direktiva tudi ne bi smela vplivati na pogoje zaposlovanja v primerih, ko se delavca, zaposlenega za opravljanje čezmejne storitve, najame v državi članici, kjer se opravlja storitev. Poleg tega ta direktiva ne bi smela vplivati na pravico države članice, v kateri se opravlja storitev, da opredeli delovno razmerje ter razlikovanje med samozaposlenimi osebami in zaposlenimi osebami, vključno z „lažnimi samozaposlenimi osebami“. V zvezi s tem bi moral biti bistveni element delovnega razmerja v smislu člena 39 Pogodbe dejstvo, da oseba nekaj časa opravlja storitev namesto neke druge osebe in po navodilih te druge osebe, v zameno za to pa prejme plačilo; vsako dejavnost, ki je oseba ne opravlja v podrejenem razmerju, je treba uvrstiti kot dejavnost, ki jo opravlja samozaposlena oseba v smislu členov 43 in 49 Pogodbe.
- (88) Določba o svobodi opravljanja storitev se ne bi smela uporabljati v primerih, ko je v državi članici v skladu z zakonodajo Skupnosti dejavnost pridržana za določen poklic, kot je to v primeru zahtev, da je pravno svetovanje pridržano za pravnike.
- (89) Odstopanje od določbe o svobodi opravljanja storitev za zadeve, ki so v zvezi z registracijo vozil, zakupljenih v državi članici, ki ni država članica, v kateri se uporabljajo, izhaja iz sodne prakse Sodišča, ki je potrdilo, da lahko država članica v skladu s sorazmernimi pogoji predpiše takšno obveznost za vozila, ki se uporabljajo na njenem ozemlju. Ta izključitev ne velja za občasno ali začasno izposojajo.
- (90) Pogodbeni odnosi med ponudnikom storitev in stranko kot tudi med delodajalcem in delojemalcem ne bi smeli biti predmet te direktive. Veljavni pravni red za pogodbene ali nepogodbene obveznosti ponudnika storitev bi morali določati predpisi mednarodnega zasebnega prava.
- (91) Državam članicam je treba izjemoma in za vsak posamezen primer posebej omogočiti, da glede ponudnika s sedežem v drugi državi članici sprejmejo ukrepe, ki zaradi varnosti storitev odstopajo od določbe o svobodi opravljanja storitev. Vendar pa bi bilo mogoče takšne ukrepe sprejeti le, če ni usklajevanja na ravni Skupnosti.
- (92) Do omejitev prostega pretoka storitev v nasprotju s to direktivo ne pride le zaradi ukrepov, ki veljajo za ponudnike, ampak tudi zaradi številnih ovir, s katerimi se prejemniki, zlasti potrošniki, srečujejo pri uporabi storitev. Ta direktiva nazorno navaja določene vrste omejitev, veljavnih za prejemnike, ki želijo uporabljati storitev ponudnika s sedežem v drugi državi članici. To vključuje tudi primere, ko morajo prejemniki storitev pridobiti dovoljenje pri njihovih pristojnih organih ali jim podati izjavo, da bi lahko prejeli storitev ponudnika, ki ima sedež v drugi državi članici. To ne zadeva splošnih sistemov dovoljenj, ki jih je tudi treba upoštevati pri uporabi storitve ponudnika, ki ima sedež v isti državi članici.

(¹) UL L 18, 21.1.1997, str. 1.

- (93) Koncept finančne pomoči, namenjene uporabi določene storitve, se ne bi smel uporabljati za sisteme pomoči, ki jih dodelijo države članice, zlasti na socialnem področju ali v kulturnem sektorju, ki sta zajeta v predpisih Skupnosti o konkurenci, ali za splošno finančno pomoč, ki ni povezana z uporabo določene storitve, na primer za štipendije ali študentska posojila.
- (94) V skladu z določbami Pogodbe o prostem pretoku storitev je prepovedana diskriminacija na podlagi državljanstva prejemnika ali njegovega nacionalnega ali lokalnega bivališča. Taka diskriminacija je lahko na primer obveznost, naložena samo državljanom drugih držav članic, da predložijo izvirne dokumente, overjene kopije, potrdila o državljanstvu ali uradne prevode dokumentov, da bi lahko izkoristili ugodnosti storitev oziroma ugodnejše pogoje ali cene. Vendar prepoved diskriminacijskih zahtev ne bi smela izključevati omejevanja ugodnosti na nekatere prejemnike, še posebej glede tarif, če to omejevanje temelji na zakonitih in objektivnih merilih.
- (95) Načelo prepovedi diskriminacije na notranjem trgu pomeni, da v splošnih pogojih, ki so dostopni javnosti, ne sme biti merila, ki bi na osnovi državljanstva ali bivališča prejemniku in še zlasti potrošniku preprečevalo dostop do storitve, ki je dostopna javnosti, ali bi ga pri tem oviralo. Kljub temu pa so v splošnih pogojih lahko določene različne tarife in pogoji za opravljanje storitev, kadar so te tarife, cene in pogoji neposredno utemeljeni z objektivnimi razlogi, ki so lahko od države do države različni, kot so dodatni stroški, nastali zaradi razdalje ali tehničnih značilnosti opravljanja storitve, različnih tržnih pogojev, kot so večje ali manjše povpraševanje, na katero vplivajo sezona, različen čas počitnic v državah članicah in cene različnih konkurentov, ali z dodatnimi tveganji v zvezi s predpisi, ki se razlikujejo od predpisov države članice ustanovitve. To tudi ne pomeni, da bi v primeru, če ponudnik ne opravi storitve za prejemnika, ker nima pravice do intelektualne lastnine na določenem ozemlju, to predstavljalo nezakonito diskriminacijo.
- (96) Primerno bi bilo zagotoviti, da ponudnik prejemniku predloži svoj elektronski naslov, vključno z naslovom spletne strani, saj je to eden od načinov, kako olajšati dostop do informacij, ki jih je ponudnik dolžan posredovati. Poleg tega obveznost, da ponudnik da na voljo določene informacije v informativnem gradivu, v katerem podrobno predstavlja svoje storitve, ne sme zajemati splošnih poslovnih komunikacij, kot so oglasi, ampak dokumente, ki podrobno opisujejo predlagane storitve, vključno z dokumenti na spletni strani.
- (97) V tej direktivi je treba zagotoviti nekatere določbe, ki bodo zagotavljalke visoko kakovost storitev in zlasti zahteve v zvezi z informacijami in preglednostjo. Te določbe bi se morale uporabljati v primerih čezmejnega opravljanja storitev med državami članicami in v primerih storitev, ki jih v državi članici opravlja ponudnik s sedežem v tej državi članici, pri čemer njihova uporaba naj ne bi predstavljala nepotrebnih obremenitev za MSP. V nobenem primeru pa ta pravila ne bi smela preprečevati državam članicam, da v skladu s to uredbo in drugo zakonodajo Skupnosti ne bi uporabljale dodatnih ali različnih zahtev za kakovost.
- (98) Vsak izvajalec, ki opravlja storitve, pri katerih je prisotno za prejemnika ali tretjo osebo neposredno in posebno tveganje za zdravje, varnost ali finančno tveganje, mora načeloma imeti ustrezno zavarovanje poklicne odgovornosti ali drugo obliko jamstva, ki je enakovredna ali primerljiva, kar še posebej pomeni, da bi moral takšen izvajalec praviloma imeti ustrezno zavarovalno kritje za opravljanje storitev v eni ali več državah članicah, ki niso države članice ustanovitve.
- (99) Zavarovanje ali jamstvo bi moralo ustrezati naravi in obsegu tveganja. Zato morajo ponudniki imeti čezmejno kritje storitev le, če dejansko opravljajo storitve v drugih državah članicah. Države članice ne bi smele določiti podrobnosti zavarovalnega kritja niti na primer minimalnih pragov za zavarovalne vsote ali omejitev glede izvzetta iz zavarovalnega kritja. Ponudniki in zavarovalnice bi morali ohraniti potrebno prilagodljivost pri dogovarjanju o zavarovalnih policah, natančno prilagojenih naravi in obsegu tveganja. Poleg tega obveznosti glede ustreznega zavarovanja ni treba določiti z zakonom. Zadoščati bi moralo, da je obveznost glede zavarovanja del etičnih pravil, ki jih določijo poklicna telesa. Prav tako se zavarovalniškim družbam ne bi smela naložiti obveznosti zagotavljanja zavarovalnega kritja.
- (100) Treba je odpraviti popolno prepoved poslovnih komunikacij za regulirane poklice, vendar ne prepovedi, ki se nanašajo na vsebino poslovnih komunikacij, ampak tiste, ki na splošno in za določen poklic prepovedujejo eno ali več oblik poslovnih komunikacij, kot je na primer popolna prepoved oglaševanja v enem ali več določenih medijih. Glede vsebine in metod poslovnega komuniciranja je treba strokovnjake spodbuditi, da v skladu s pravom Skupnosti pripravijo kodekse ravnanja na ravni Skupnosti.

- (101) Nujno in v interesu prejemnikov, zlasti potrošnikov, je zagotoviti, da imajo ponudniki možnost ponuditi multidisciplinarnih dejavnosti in da se omejitve v zvezi s tem uvedejo zgolj zaradi zagotavljanja nepristranskosti, neodvisnosti in integritete reguliranih poklicev. To ne vpliva na omejitve ali prepovedi izvajanja določenih dejavnosti, ki imajo za cilj zagotavljanje neodvisnosti v primerih, ko država članica ponudniku storitve zaupa posebno nalogo, zlasti na področju mestnega razvoja, prav tako pa ne sme vplivati na uporabo predpisov o konkurenci.
- (102) Za večjo preglednost in spodbujanje ocenjevanja, ki temelji na primerljivih merilih glede kakovosti v zvezi s storitvami, ponujenimi in zagotovljenimi prejemnikom, je pomembno, da so podatki o pomenu označb kakovosti in druge razpoznavne oznake za te storitve lahko dostopni. Obveznost glede preglednosti je predvsem pomembna v turizmu, zlasti v hotelirstvu, kjer je sistem razvrščanja že precej razširjen. Poleg tega je primerno preučiti, v kakšnem obsegu lahko evropska standardizacija omogoči skladnost in kakovost storitev. Evropske standarde pripravljajo organi za določanje standardov, Evropski odbor za standardizacijo (CEN), Evropski odbor za elektrotehnično standardizacijo (CENELEC) in Evropski inštitut za telekomunikacijske standarde (ETSI). Komisija lahko po potrebi v skladu s postopki, ki jih določa Direktiva 98/34/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. junija 1998 o določitvi postopka za zbiranje informacij na področju tehničnih standardov in tehničnih predpisov ter predpisov o storitvah informacijske družbe ⁽¹⁾, izda pooblastilo za pripravo specifičnih evropskih standardov.
- (103) Za rešitev morebitnih problemov glede izvrševanja sodne odločbe bi bilo primerno zagotoviti, da države članice priznajo enakovredna jamstva, ki so jih vložile institucije ali organi, kot so banke, ponudniki zavarovanj ali drugi ponudniki finančnih storitev s sedežem v drugi državi članici.
- (104) Razvoj mreže organov za varstvo potrošnikov držav članic, ki je predmet Uredbe (ES) št. 2006/2004, dopolnjuje sodelovanje, predvideno s to direktivo. Uporaba zakonodaje o varstvu potrošnikov v čezmejnih primerih, zlasti v zvezi z novimi tržnimi in prodajnimi praksami, kot tudi potreba po odpravi določenih posebnih ovir sodelovanja na tem področju narekuje višjo stopnjo sodelovanja med državami članicami. Na tem področju je zlasti treba zagotoviti, da države članice zahtevajo prenehanje nezakonitih praks, ki jih na njihovem ozemlju uvajajo izvajalci, usmerjeni k potrošnikom v drugih državah članicah.
- (105) Upravno sodelovanje je bistvenega pomena za pravilno delovanje notranjega trga storitev. Nesodelovanje med državami članicami vodi v podvajanje predpisov, ki veljajo za ponudnike, ali podvajanje preverjanj za čezmejnne dejavnosti in ga lahko izkoristijo tudi prevaranti, da se izognejo nadzoru ali obidejo veljavna nacionalna pravila o storitvah. Zato je nujno, da se za učinkovito sodelovanje držav članic predvidijo jasne pravno zavezujoče obveznosti.
- (106) Za namene poglavja o upravnem sodelovanju bi se moral „nadzor“ nanašati na dejavnosti, kot so spremljanje in ugotavljanje dejstev, reševanje težav, izvrševanje in nalaganje kazni ter s tem povezani nadaljnji ukrepi.
- (107) V normalnih okoliščinah bi si morali pristojni organi neposredno medsebojno pomagati. Točke za stike, ki jih določijo države članice, bi morale ta postopek olajšati samo v primeru težav, na primer če bo potrebna pomoč pri ugotavljanju ustreznega pristojnega organa.
- (108) Nekatere obveznosti v zvezi z medsebojno pomočjo bi se morale uporabljati v vseh zadevah iz te direktive, vključno s tistimi, ki se nanašajo na primere, ko ima ponudnik sedež v drugi državi članici. Druge obveznosti v zvezi z medsebojno pomočjo bi se morale uporabljati samo v primerih čezmejnega opravljanja storitev, ko velja določba o svobodi opravljanja storitev. Nadaljnji sklop obveznosti bi se moral uporabljati v vseh primerih čezmejnega opravljanja storitev, vključno s področji, ki niso zajeta v določbi o svobodi opravljanja storitev. Čezmejno opravljanje storitev bi moralo vključevati primere, ko se storitve opravljajo na daljavo in ko prejemnik odpotuje v državo članico, kjer ima ponudnik storitve sedež, da bi prejel storitev.
- (109) V primerih, ko ponudnik začasno opravlja storitve v državi članici, ki ni država članica ustanovitve, je treba omogočiti medsebojno pomoč med tema dvema državama članicama, tako da država članica, v kateri ponudnik začasno opravlja storitve, lahko izvaja kontrole, preglede in poizvedbe na zahtevo države članice ustanovitve ali izvaja take kontrole na lastno pobudo, če kontrolira le dejansko stanje.
- (110) Države članice ne bi smele zaobiti določb iz te direktive, vključno z določbo o svobodi opravljanja storitev, z izvajanjem diskriminatornih ali nesorazmernih kontrol, pregledov ali preiskav.

⁽¹⁾ UL L 204, 21.7.1998, str. 37. Direktiva, kakor je bila nazadnje spremenjena z Aktom o pristopu iz leta 2003.

- (111) Določbe te direktive v zvezi z izmenjavo informacij o dobrem imenu ponudnikov ne bi smele posegati v prihodnje pobude na področju policijskega in pravosodnega sodelovanja v kazenskih zadevah, zlasti glede izmenjave informacij med organi pregona držav članic in kazenskimi evidencami.
- (112) Sodelovanje med državami članicami zahteva dobro delujoč elektronski informacijski sistem, da se pristojnim organom omogoči preprosto prepoznavanje ustreznih sogovornikov v drugih državah članicah in učinkovito sporazumevanje.
- (113) Treba je zagotoviti, da države članice v sodelovanju s Komisijo spodbudijo zainteresirane strani, da pripravijo kodekse ravnanja na ravni Skupnosti, ki bi ob upoštevanju posebnosti vsakega poklica izboljšali zlasti kakovost storitev. Kodeksi ravnanja morajo biti v skladu s pravom Skupnosti, zlasti s konkurenčnim pravom. Ne bi smeli biti v nasprotju s pravno zavezujočimi predpisi, ki urejajo poklicno etiko in ravnanje v državah članicah.
- (114) Države članice bi morale za pripravo kodeksov ravnanja spodbuditi zlasti poklicna telesa, organizacije in združenja na ravni Skupnosti. Ti kodeksi ravnanja morajo v skladu s specifično naravo vsakega poklica vključevati pravila poslovnih komunikacij za regulirane poklice ter pravila poklicne etike in ravnanja za regulirane poklice, katerih cilj je zlasti zagotavljanje neodvisnosti, nepristranskosti in varovanja poslovne skrivnosti. Poleg tega je treba v takšne kodekse ravnanja vključiti tudi pogoje, ki jih morajo upoštevati nepremičninski posredniki pri izvajanju dejavnosti. Države članice morajo sprejeti spremljevalne ukrepe za spodbujanje poklicnih teles, organizacij in združenj, da na nacionalni ravni izvajajo kodekse ravnanja, ki so bili sprejeti na ravni Skupnosti.
- (115) Namen kodeksov ravnanja na ravni Skupnosti je določiti minimalne standarde ravnanja in dopolnitev pravnih zahtev držav članic. V skladu z zakonodajo Skupnosti ti kodeksi ravnanja državam članicam ne preprečujejo uvedbe strožjih ukrepov v zakonodaji ali nacionalnim poklicnim telesom zagotovitve večje zaščite v nacionalnih kodeksih ravnanja.
- (116) Ker ciljev te direktive, in sicer odprave ovir za svobodno ustanavljanje ponudnikov v državah članicah in svobodno opravljanje storitev med državami članicami, države članice ne morejo zadovoljivo doseči in ker ta cilj zaradi

obsega in učinkov predlaganega ukrepa lažje doseže Skupnost, lahko Skupnost sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe. V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta direktiva ne presega okvirov, ki so potrebni za doseganje navedenega cilja.

- (117) Ukrepe, potrebne za izvajanje te direktive, bi bilo treba sprejeti skladno s Sklepom Sveta 1999/468/ES z dne 28. junija 1999 o določitvi postopkov za uresničevanje Komisiji podeljenih izvedbenih pooblastil ⁽¹⁾ –
- (118) V skladu s točko 34 Medinstitucionalnega sporazuma o boljši pripravi zakonodaje ⁽²⁾ se države članice spodbujajo, da za svoje potrebe in v interesu Skupnosti izdelajo in objavijo lastne tabele, ki naj, kolikor nazorno je to mogoče, prikažejo korelacijo med to direktivo in ukrepi za prenos v nacionalno pravo –

SPREJELA NASLEDNJO DIREKTIVO:

POGLAVJE I

SPLOŠNE DOLOČBE

Člen 1

Področje urejanja

1. Ta direktiva uvaja splošne določbe, ki ponudnikom storitev olajšujejo uveljavljanje svobode ustanavljanja in prostega pretoka storitev ter hkrati ohranjajo visoko raven kakovosti storitev.
2. Ta direktiva ne obravnava liberalizacije storitev splošnega gospodarskega pomena, ki so pridržane za javne ali zasebne subjekte, niti privatizacije javnih subjektov, ki opravljajo storitve.
3. Ta direktiva ne obravnava odprave monopolov, ki opravljajo storitve, niti pomoči, ki jih dodeljujejo države članice in za katere veljajo pravila Skupnosti o konkurenci.

Ta direktiva ne vpliva na svobodo držav članic, da v skladu z zakonodajo Skupnosti opredelijo, katere so storitve splošnega gospodarskega pomena, na kakšen način naj bodo te storitve organizirane in financirane v skladu s pravili o državni pomoči ter katere posebne obveznosti bi morale zanje veljati.

4. Ta direktiva ne vpliva na ukrepe, ki se na ravni Skupnosti ali nacionalni ravni v skladu z zakonodajo Skupnosti sprejmejo za zaščito ali spodbujanje kulturne ali jezikovne raznolikosti ali pluralnosti medijev.

⁽¹⁾ UL L 184, 17.7.1999, str. 23. Sklep, kakor je bil spremenjen s Sklepom 2006/512/ES (UL L 200, 22.7.2006, str. 11).

⁽²⁾ UL C 321, 31.12.2003, str. 1.

5. Ta direktiva ne vpliva na določbe kazenskega prava držav članic. Vendar pa države članice ne smejo omejevati svobode opravljanja storitev z uporabo določb kazenskega prava, ki specifično urejajo ali vplivajo zlasti na začetek opravljanja ali opravljanje storitvene dejavnosti, če to pomeni izogibanje določbam iz te direktive.

6. Ta direktiva ne vpliva na delovno pravo, to je katero koli zakonsko ali pogodbeno določbo v zvezi z zaposlitvenimi pogoji, delovnimi pogoji, vključno z varnostjo in zdravjem pri delu ter razmerjem med delodajalci in delojemalci, ki jo države članice uporabljajo v skladu z nacionalno zakonodajo, ki mora biti usklajena z zakonodajo Skupnosti. Ta direktiva tudi ne posega v zakonodajo o socialni varnosti v državah članicah.

7. Ta direktiva ne vpliva na uveljavljanje temeljnih pravic, kakor so priznane z nacionalno zakonodajo in zakonodajo Skupnosti. Prav tako ne vpliva na pravico do pogajanja, sklepanja in izvajanja kolektivnih pogodb ter pravico do stavke in industrijske akcije v skladu z nacionalnimi zakoni in praksami, ki spoštujejo zakonodajo Skupnosti.

Člen 2

Področje uporabe

1. Ta direktiva se uporablja za storitve, ki jih opravljajo ponudniki s sedežem v državi članici.

2. Ta direktiva se ne uporablja za naslednje dejavnosti:

- (a) negospodarske storitve splošnega pomena;
- (b) finančne storitve, kot so bančništvo, kreditiranje, zavarovalništvo in pozavarovalništvo, poklicne ali osebne pokojnine, vrednostni papirji, naložbeni skladi, plačila, naložbeno svetovanje, vključno s storitvami, navedenimi v Prilogi I k Direktivi 2006/48/ES;
- (c) elektronske komunikacijske storitve in omrežja ter s tem povezane objekte in storitve, v zvezi z zadevami, ki jih zajemajo direktive 2002/19/ES, 2002/20/ES, 2002/21/ES, 2002/22/ES in 2002/58/ES;
- (d) storitve na področju prevoza, vključno s pristaniškimi storitvami, ki jih zajema področje uporabe naslova V Pogodbe;
- (e) storitve agencij za začasno zaposlovanje;
- (f) zdravstvene storitve, ne glede na to, ali se opravljajo v okviru zdravstvenega varstva ali ne, in ne glede na način organizacije in financiranja na nacionalni ravni ali na njihov javni ali zasebni značaj;

- (g) avdiovizualne storitve, vključno s kinematografskimi, ne glede na način njihove produkcije, distribucije in prenašanja, ter radijsko oddajanje;
 - (h) dejavnosti iger na srečo, pri katerih gre za denarne vloške, vključno z loterijo, igralništvom v kazinojih in stavami;
 - (i) dejavnosti, povezane z izvajanjem javne oblasti v skladu s členom 45 Pogodbe;
 - (j) socialne storitve v zvezi s socialnimi stanovanji, otroškim varstvom in podporo družinam in osebam, ki potrebujejo trajno ali začasno pomoč, ki jih opravlja država, od nje pooblaščenih ponudnikov ali z njene strani priznane dobrodelne organizacije;
 - (k) storitve zasebnega varovanja;
 - (l) storitve notarjev in sodnih izvršiteljev, ki so bili imenovani s formalnim pravnim javnim aktom.
3. Ta direktiva se ne uporablja za področje obdavčevanja.

Člen 3

Razmerje z drugimi določbami prava Skupnosti

1. V primeru nasprotij med določbami te direktive in drugimi akti Skupnosti, ki urejajo posebne vidike začetka opravljanja in opravljanja storitvene dejavnosti na posebnih področjih ali za posebne poklice, imajo prednost določbe drugih aktov Skupnosti, ki se uporabljajo na teh posebnih področjih ali za te posebne poklice. Ti vključujejo:

- (a) Direktivo 96/71/ES;
- (b) Uredbo (EGS) št. 1408/71;
- (c) Direktivo Sveta 89/552/EGS z dne 3. oktobra 1989 o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju dejavnosti razširjanja televizijskih programov ⁽¹⁾;
- (d) Direktivo 2005/36/ES.

2. Ta direktiva ne zadeva predpisov mednarodnega zasebnega prava in še zlasti ne predpisov, ki se uporabljajo za pogodbene in nepogodbene obveznosti, vključno s tistimi, ki zagotavljajo, da so potrošniki deležni varstva iz predpisov o varstvu potrošnikov iz veljavne potrošniške zakonodaje v njihovi državi članici.

⁽¹⁾ UL L 298, 17.10.1989, str. 23. Direktiva, kakor je bila spremenjena z Direktivo 97/36/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 202, 30.7.1997, str. 60).

3. Države članice uporabljajo določbe te direktive ob upoštevanju določil Pogodbe o pravici do ustanavljanja in prostem pretoku storitev.

Člen 4

Opredelitev pojmov

V tej direktivi se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

- (1) „storitev“ pomeni vsako pridobitno dejavnost samozaposlene osebe, ki se praviloma opravlja za plačilo, kakor je navedeno v členu 50 Pogodbe;
- (2) „ponudnik“ pomeni vsako fizično osebo, ki je državljan države članice, ali vsako pravno osebo, kakor je navedeno v členu 48 Pogodbe, s sedežem v državi članici, ki ponuja ali opravlja storitev;
- (3) „prejemnik“ pomeni vsako fizično osebo, ki je državljan države članice ali ki koristi pravice, ki izvirajo iz aktov Skupnosti, ali vsako pravno osebo, kakor je navedeno v členu 48 Pogodbe, s sedežem v državi članici, ki v poklicne ali nepoklicne namene uporablja ali želi uporabljati storitev;
- (4) „država članica ustanovitve“ pomeni državo članico, v kateri ima ponudnik zadevne storitve sedež;
- (5) „ustanovitev“ pomeni dejansko izvajanje gospodarske dejavnosti, kakor je navedeno v členu 43 Pogodbe, s strani ponudnika za nedoločen čas in s stalno infrastrukturo, kjer se dejavnost opravljanja storitev dejansko izvaja;
- (6) „sistem dovoljenj“ pomeni vsak postopek, kateremu mora ponudnik ali prejemnik slediti, da bi od pristojnega organa pridobil uradno odločitev ali odločitev z molkom organa o začetku opravljanja ali opravljanju storitvene dejavnosti;
- (7) „zahteva“ pomeni vsako obveznost, prepoved, pogoj ali omejitev iz zakonov ali upravnih predpisov držav članic ali posledično iz sodne prakse, upravnih praks ali predpisov poklicnih teles oziroma iz kolektivnih pravil poklicnih združenj ali drugih poklicnih organizacij, sprejetih pri izvajanju svoje pravne avtonomije; predpisi, določeni s kolektivnimi pogodbami, ki so jih sklenili socialni partnerji, ne veljajo kot zahteve v smislu te direktive;
- (8) „pomembni razlogi, ki se nanašajo na javni interes“ pomenijo razloge, ki jih kot takšne priznava sodna praksa Sodišča, vključno z naslednjimi razlogi: javni red; javna varnost;

javna zaščita; javno zdravje; ohranjanje finančnega ravnovesja sistemov socialne varnosti; varstvo potrošnikov, prejemnikov storitev in delavcev; zagotavljanje poštenih poslovnih transakcij; boj proti goljufijam; varstvo okolja in mestnega okolja; zdravje živali; intelektualna lastnina; ohranjanje nacionalne zgodovinske in umetnostne dediščine; uresničevanje ciljev socialne in kulturne politike;

- (9) „pristojni organ“ pomeni vsako telo ali organ, ki v državi članici nadzoruje ali regulira storitvene dejavnosti, in vključuje zlasti upravne organe, vključno s sodišči, poklicna telesa in tista poklicna združenja ali druge poklicne organizacije, ki v okviru svoje pravne avtonomije kolektivno urejajo začetek opravljanja ali opravljanje storitvenih dejavnosti;
- (10) „država članica opravljanja storitve“ pomeni državo članico, v kateri opravlja storitev ponudnik s sedežem v drugi državi članici;
- (11) „regulirani poklic“ pomeni poklicno dejavnost ali skupino poklicnih dejavnosti iz člena 3(1)(a) Direktive 2005/36/ES;
- (12) „poslovna komunikacija“ pomeni vsako obliko komuniciranja, namenjenega neposredni ali posredni promociji blaga, storitev ali podobe podjetja, organizacije ali osebe, ki opravlja trgovsko, industrijsko ali obrtno dejavnost ali reguliran poklic. Naslednje samo po sebi še ne predstavlja poslovnih komunikacij:
 - (a) informacije, ki omogočajo podjetjem, organizacijam ali osebam neposreden začetek opravljanja dejavnosti, kar vključuje zlasti ime domene ali naslov elektronske pošte;
 - (b) komunikacije v zvezi z blagom, storitvami ali podobo podjetja, organizacije ali osebe, ki so zbrana neodvisno, zlasti kadar se posredujejo brez finančnega nadomestila.

POGLAVJE II

UPRAVNA POENOSTAVITEV

Člen 5

Poenostavitev postopkov

1. Države članice preučijo postopke in formalnosti, ki se uporabljajo za začetek opravljanja ali opravljanje storitvene dejavnosti. Če postopki in formalnosti, preučeni na podlagi tega odstavka, niso dovolj enostavni, jih države članice poenostavijo.
2. Komisija lahko uvede usklajene obrazce na ravni Skupnosti v skladu s postopkom iz člena 40(2). Obrazci so enakovredni spričevalom, potrtilom in vsem drugim dokumentom, ki se zahtevajo od ponudnika.

3. Kadar države članice od ponudnika ali prejemnika storitve zahtevajo spričevalo, potrdilo ali kateri drug dokument, ki dokazuje, da je bila zahteva izpolnjena, države članice odobrijo vsak dokument iz druge države članice, ki služi enakovrednemu namenu ali iz katerega je razvidno, da je bila zadevna zahteva izpolnjena. Države članice ne smejo zahtevati izvornika, overjene kopije ali overjenega prevoda dokumenta iz druge države članice, razen v primerih, določenih z drugimi instrumenti Skupnosti, ali kadar je taka zahteva utemeljena s pomembnimi razlogi, ki se nanašajo na javni interes, vključno z javnim redom in varnostjo.

Prvi pododstavek ne vpliva na pravico držav članic, da zahtevajo neoverjeni prevod dokumentov v enega od svojih uradnih jezikov.

4. Odstavek 3 se ne uporablja za dokumente, ki so navedeni v členih 7(2) in 50 Direktive 2005/36/ES, v členih 45(3), 46, 49 in 50 Direktive 2004/18/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 31. marca 2004 o usklajevanju postopkov za oddajo javnih naročil gradenj, blaga in storitev⁽¹⁾, v členu 3(2) Direktive 98/5/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. februarja 1998 za olajšanje trajnega opravljanja poklica odvetnika v drugi državi članici kakor tisti, v kateri je bila kvalifikacija pridobljena⁽²⁾, v Prvi direktivi Sveta 68/151/EGS z dne 9. marca 1968 o uskladitvi zaščitnih ukrepov za varovanje interesov družbenikov in tretjih oseb, ki jih države članice zahtevajo od gospodarskih družb v skladu z drugim odstavkom člena 58 Pogodbe, zato da se oblikujejo zaščitni ukrepi z enakim učinkom v vsej Skupnosti⁽³⁾, in v Enajsti direktivi Sveta 89/666/EGS z dne 21. decembra 1989 o razkritjih podružnic, ki jih v državi članici odprejo nekatere oblike družb, za katere velja zakonodaja druge države⁽⁴⁾.

Člen 6

Enotne kontaktne točke

1. Države članice zagotovijo, da lahko ponudniki na enotnih kontaktnih točkah opravijo naslednje postopke in formalnosti:

- (a) vse postopke in formalnosti, ki so potrebni za začetek opravljanja njihovih storitvenih dejavnosti, zlasti vse izjave, prijave ali vloge, potrebne za pridobitev dovoljenja pristojnih organov, vključno z vlogami za vpis v register, seznam ali zbirko podatkov ali za registracijo pri poklicnem telesu ali združenju;

⁽¹⁾ UL L 134, 30.4.2004, str. 114. Direktiva, kakor je bila nazadnje spremenjena z Uredbo Komisije (ES) št. 2083/2005 (UL L 333, 20.12.2005, str. 28).

⁽²⁾ UL L 77, 14.3.1998, str. 36. Direktiva, kakor je bila spremenjena z Aktom o pristopu 2003.

⁽³⁾ UL L 65, 14.3.1968, str. 8. Direktiva, kakor je bila nazadnje spremenjena z Direktivo 2003/58/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 221, 4.9.2003, str. 13).

⁽⁴⁾ UL L 395, 30.12.1989, str. 36.

- (b) vse vloge za pridobitev dovoljenja, potrebnega za opravljanje storitvenih dejavnosti ponudnika.

2. Vzpostavitev enotnih kontaktnih točk ne vpliva na delitev funkcij in pristojnosti med organi v nacionalnem sistemu.

Člen 7

Pravica do informacij

1. Države članice zagotovijo, da so ponudnikom in prejemnikom na enotnih kontaktnih točkah brez težav dostopne naslednje informacije:

- (a) zahteve, ki se uporabljajo za ponudnike s sedežem na njihovem ozemlju, zlasti zahteve v zvezi s postopki in formalnostmi, ki morajo biti opravljeni za začetek opravljanja in opravljanje storitvenih dejavnosti;
- (b) podatki, potrebni za navezavo stika s pristojnimi organi, ki omogočajo neposreden stik s slednjimi, vključno s podrobnostmi organov, ki so odgovorni za zadeve v zvezi z opravljanjem storitvenih dejavnosti;
- (c) sredstva in pogoji za dostop do javnih registrov in zbirk podatkov o ponudnikih in storitvah;
- (d) pravna sredstva, ki so navadno na voljo v primeru spora med pristojnimi organi in ponudnikom ali prejemnikom ali med ponudnikom in prejemnikom ali med ponudniki;
- (e) podatki, potrebni za navezavo stika z združenji ali organizacijami, ki niso pristojni organi, pri katerih lahko ponudniki in prejemniki dobijo praktično pomoč.

2. Države članice zagotovijo, da ponudniki in prejemniki lahko na lastno zahtevo od pristojnih organov prejmejo pomoč v obliki informacij o splošni razlagi in uporabi zahtev iz točke (a) odstavka 1. Po potrebi takšno svetovanje vključuje preprosta postopna navodila. Informacije so predstavljene enostavno in razumljivo.

3. Države članice zagotovijo, da so informacije in pomoč iz odstavkov 1 in 2 jasne in nedvoumne, brez težav dostopne na daljavo in v elektronski obliki ter da se redno posodablja.

4. Države članice zagotovijo, da enotne kontaktne točke in pristojni organi čim hitreje odgovorijo na vsako zahtevo po informacijah ali pomoči iz odstavkov 1 in 2 ter da v primeru nepravilne ali neutemeljene zahteve o tem prosilca nemudoma obvestijo.

5. Države članice in Komisija sprejmejo spremljevalne ukrepe, da bi spodbudile enotne kontaktne točke, naj ponudijo informacije iz tega člena tudi v drugih jezikih Skupnosti. To ne posega v zakonodajo držav članic o rabi jezikov.

6. Obveznost pristojnih organov, da ponudnikom in prejemnikom pomagajo, ne pomeni, da morajo ti organi v posameznih primerih zagotoviti pravno svetovanje, temveč se ta obveznost nanaša le na splošne informacije glede običajne razlage ali uporabe zahtev.

Člen 8

Postopki po elektronski poti

1. Države članice zagotovijo, da so vsi postopki in formalnosti v zvezi z začetkom opravljanja in opravljanjem storitvene dejavnosti lahko brez težav zaključeni, in sicer na daljavo ter po elektronski poti, s pomočjo ustrezne enotne kontaktne točke in pri ustreznih pristojnih organih.

2. Odstavek 1 se ne uporablja za pregled prostorov, v katerih se opravlja storitev, ali opreme, ki jo uporablja ponudnik, ali za fizični pregled sposobnosti ali osebne integritete ponudnika ali njegovih uslužbencev.

3. Komisija v skladu s postopkom iz člena 40(2) sprejme podrobne predpise za izvajanje odstavka 1 tega člena za lažjo interoperabilnost informacijskih sistemov in uporabo postopkov po elektronski poti med državami članicami, pri tem pa upošteva skupne standarde, ki so bili oblikovani na ravni Skupnosti.

POGLAVJE III

SVOBODA USTANAVLJANJA PONUDNIKOV

ODDELEK 1

Dovoljenja

Člen 9

Sistemi dovoljenj

1. Države članice začetka opravljanja ali opravljanje storitvene dejavnosti ne pogojujejo s sistemom dovoljenj, razen če so izpolnjeni naslednji pogoji:

- (a) sistem dovoljenj zadevnega ponudnika ne diskriminira;
- (b) potreba po sistemu dovoljenj je utemeljena s pomembnimi razlogi, ki se nanašajo na javni interes;

(c) zastavljenega cilja ni mogoče doseči z manj omejevalnim ukrepom, zlasti ker bi bil naknadni pregled prepozen, da bi bil lahko resnično učinkovit.

2. Države članice v poročilu iz člena 39(1) opredelijo svoje sisteme dovoljenj in obrazložijo njihovo ustreznost glede na odstavek 1 tega člena.

3. Ta oddelek se ne uporablja za tiste vidike sistemov dovoljenj, ki jih posredno ali neposredno urejajo drugi instrumenti Skupnosti.

Člen 10

Pogoji za dodelitev dovoljenj

1. Sistemi dovoljenj temeljijo na merilih, ki pristojnim organom preprečujejo, da bi samovoljno izvrševali pooblastilo za ocenjevanje.

2. Merila iz odstavka 1 so:

- (a) nediskriminatorna,
- (b) objektivno utemeljena s pomembnimi razlogi, ki se nanašajo na javni interes,
- (c) sorazmerna s ciljem navedenega javnega pomena,
- (d) jasna in nedvoumna,
- (e) objektivna,
- (f) vnaprej objavljena,
- (g) pregledna in dostopna.

3. Pogoji za dodelitev dovoljenja za novo ustanovitev ne podvajajo zahtev in preverjanj, ki so enakovredna ali glede na njihov namen v bistvu primerljiva in ki za ponudnika že veljajo v drugi ali isti državi članici. Točke za stike iz člena 28(2) in ponudnik pomagajo pristojnemu organu pri zagotavljanju vseh potrebnih informacij glede teh zahtev.

4. Dovoljenje omogoča ponudniku začetek opravljanja ali opravljanje storitvene dejavnosti na celotnem nacionalnem ozemlju, vključno z vzpostavitvijo agencij, podružnic, izpostav ali uradov, razen kjer je dovoljenje za vsako posamezno ustanovitev ali omejitev dovoljenja na določen del ozemlja utemeljena s pomembnimi razlogi, ki se nanašajo na javni interes.

5. Dovoljenje se dodeli takoj, ko se v okviru ustreznega pregleda ugotovi, da so izpolnjeni pogoji za dodelitev dovoljenja.

6. Vsako drugo odločitev pristojnih organov, razen dodelitve dovoljenja, vključno z zavrnitvijo ali preklicem dovoljenja, je treba v celoti obrazložiti in jo je mogoče izpodbijati pred sodišči ali drugimi organi za pritožbe.

7. Ta člen ne obravnava vprašanja dodelitve pristojnosti organom držav članic, ki na regionalni ali lokalni ravni izdajajo takšna dovoljenja.

Člen 11

Veljavnost dovoljenja

1. Dovoljenje, dodeljeno ponudniku, časovno ni omejeno, razen če:

- (a) se dovoljenje samodejno podaljšuje ali zanj velja zgolj stalno izpolnjevanje zahtev;
- (b) je število razpoložljivih dovoljenj omejeno s pomembnimi razlogi, ki se nanašajo na javni interes;

ali

- (c) je omejeno trajanje dovoljenja utemeljeno s pomembnimi razlogi, ki se nanašajo na javni interes.

2. Odstavek 1 ne zadeva najdaljšega obdobja po prejemu dovoljenja, pred iztekom katerega mora ponudnik dejansko začeti opravljati svojo dejavnost.

3. Države članice od ponudnika zahtevajo, da ustrezno enotno kontaktno točko iz člena 6 obvesti o naslednjih spremembah:

- (a) o ustanovitvi podružnic, katerih dejavnosti spadajo v okviru sistema dovoljenj;
- (b) o spremembah njegovega položaja, zaradi katerih ne izpolnjuje več pogojev za dovoljenje.

4. Ta člen ne vpliva na možnost držav članic, da dovoljenja prekličejo, ko pogoji za dodelitev dovoljenja niso več izpolnjeni.

Člen 12

Izbira med več kandidati

1. Če je število razpoložljivih dovoljenj za določeno dejavnost omejeno zaradi pomanjkanja razpoložljivih naravnih virov ali tehničnih zmogljivosti, države članice uporabijo postopke izbora za potencialne kandidate, ki zagotavljajo popolno jamstvo za nepristranskost in preglednost, vključno in zlasti z ustrezno objavo o začetku postopka, njegovi izvedbi in zaključku.

2. V primerih iz odstavka 1 se dovoljenje dodeli za primerno omejeno obdobje in se ne more samodejno podaljševati, niti ne more ponudniku, katerega dovoljenje je pravkar poteklo, ali kateri koli drugi osebi, ki je v posebnem odnosu s tem ponudnikom, dati drugih prednosti.

3. V skladu z odstavkom 1 tega člena ter členoma 9 in 10 lahko države članice pri določitvi predpisov za uporabo postopkov izbora upoštevajo javno zdravje, cilje socialne politike, zdravje in varnost zaposlenih ali samozaposlenih, varstvo okolja, ohranjanje kulturne dediščine in katerega koli pomembnega razloga, ki se nanaša na javni interes, v skladu z zakonodajo Skupnosti.

Člen 13

Postopki za izdajo dovoljenj

1. Postopki in formalnosti za izdajo dovoljenj so jasni in objavljeni vnaprej ter prosilcem jamčijo, da se bo njihova vloga obravnavala objektivno in nepristransko.

2. Postopki in formalnosti za izdajo dovoljenj niso odvrtačilni in opravljanja storitev ne zapletajo ali zavlačujejo neupravičeno. Dostopni so brez težav, vsi stroški, ki jih imajo prosilci zaradi svoje prošnje, so razumni in sorazmerni s stroški zadevnega postopka za izdajo dovoljenja ter ne presegaajo stroškov postopka.

3. Postopki in formalnosti za izdajo dovoljenj prosilcem zagotavljajo, da bodo njihove prošnje obravnavane, kolikor je mogoče hitro in vsekakor v razumnem roku, ki se ga določi in objavi vnaprej. Ta rok začne veljati, ko je predložena vsa dokumentacija. Pristojni organ lahko, če to upravičuje zahtevnost zadeve, ta rok enkrat podaljša za omejeno časovno obdobje. Podaljšanje in trajanje podaljšanja se ustrezno utemelji ter uradno sporoči prosilcu pred pretekom prvotnega roka.

4. Če v roku, določenem ali podaljšanem v skladu z odstavkom 3, ni odgovora, se šteje, da je bilo dovoljenje dodeljeno. Sprejme se lahko drugačna ureditev, če je ta utemeljena s pomembnimi razlogi, ki se nanašajo na javni interes, vključno z zakonitim interesom tretjih oseb.

5. Za vse prošnje za dovoljenja se čim prej izda potrdilo o prejemu. Potrdilo o prejemu mora vsebovati:

- (a) rok iz odstavka 3;

- (b) razpoložljiva pravna sredstva;

(c) po potrebi izjavo, da se v primeru izostanka odgovora v določenem roku šteje, da je dovoljenje dodeljeno.

6. V primeru nepopolne prošnje se prosilca čim prej obvestiti, da mora predložiti dodatno dokumentacijo in o možnih vplivih na razumen rok za odgovor iz odstavka 3.

7. Če je prošnja zavrnjena, ker ne ustreza zahtevanim postopkom ali formalnostim, se prosilca, kolikor je mogoče hitro, obvestiti o tej zavrnitvi.

ODDELEK 2

Prepovedane zahteve ali zahteve, ki so predmet ocene

Člen 14

Prepovedane zahteve

Države članice ne uveljavljajo naslednjih zahtev za začetek opravljanja storitvene dejavnosti ali njeno opravljanje na svojem ozemlju:

(1) diskriminatornih zahtev, ki posredno ali neposredno temeljijo na državljanstvu ali v primeru podjetij kraju registriranega sedeža, ki vključujejo predvsem:

(a) zahteve glede državljanstva ponudnika, njegovega osebja, lastnikov kapitala ali članov upravnih ali nadzornih teles ponudnika;

(b) zahteve, da ponudnik, njegovo osebje, lastniki kapitala ali člani upravnih ali nadzornih teles ponudnika bivajo na tem ozemlju;

(2) zahtev o prepovedi ustanovitve v več državah članicah ali o vpisu v registre ali članstvu v poklicnih telesih ali združenjih v več državah članicah;

(3) omejevanje ponudnikove pravice do izbire med glavnim ali sekundarnim sedežem, zlasti obveznosti ponudnika, da ima glavni sedež na njihovem ozemlju, ali omejevanje glede svobodne izbire sedeža kot agencije, izpostave ali podružnice;

(4) pogojev vzajemnosti z državo članico, v kateri ponudnik že ima sedež, razen v primeru pogojev vzajemnosti, predvidenih v instrumentih Skupnosti glede energetike;

(5) uporabe ekonomskega preizkusa za vsak primer posebej, pri čemer se odobritev pogojuje z dokazom obstoja ekonomske potrebe ali povpraševanja na trgu, s presojo morebitnih ali trenutnih ekonomskih učinkov dejavnosti ali z oceno ustreznosti dejavnosti glede na cilje gospodarskega načrtovanja, ki jih je določil pristojni organ. Prepoved ne velja za zahteve po načrtovanju, ki niso ekonomske narave, temveč izhajajo iz pomembnih razlogov, ki se nanašajo na javni interes;

(6) neposredne ali posredne udeležbe konkurenčnih izvajalcev, tudi v svetovalnih telesih, pri podeljevanju dovoljenj ali pri sprejetju drugih odločitev pristojnih organov, razen poklicnih teles in združenj ali drugih organizacij v vlogi pristojnega organa. Ta prepoved ne zadeva posvetovanja z organizacijami, kot so gospodarske zbornice ali socialni partnerji, o zadevah, ki se ne nanašajo na posamezne vloge za dovoljenje, ali posvetovanja s širšo javnostjo;

(7) obveznosti zagotavljanja finančnega jamstva ali udeležbe pri njem ali pridobitve zavarovanja od ponudnika ali telesa, ki ima sedež na njihovem ozemlju. To ne vpliva na možnost držav članic, da zahtevajo zavarovanje ali finančno jamstvo, in tudi ne vpliva na zahteve v zvezi s sodelovanjem, na primer članov poklicnih teles ali organizacij, v skupnem odškodninskem skladu;

(8) obveznosti predhodne registracije za dano obdobje v registru na njihovem ozemlju ali obveznosti predhodnega opravljanja dejavnosti za dano obdobje na njihovem ozemlju.

Člen 15

Zahteve, ki so predmet ocenjevanja

1. Države članice preverijo, ali njihov pravni sistem predvideva katere koli zahteve iz odstavka 2, in zagotovijo, da so te v skladu s pogoji iz odstavka 3. Države članice prilagodijo svoje zakone in upravne predpise tako, da so združljivi s temi pogoji.

2. Države članice preverijo, ali njihov pravni sistem pogojuje začetek opravljanja ali opravljanje storitvene dejavnosti z upoštevanjem katere koli od naslednjih nediskriminatornih zahtev:

(a) količinskih ali ozemeljskih omejitev, zlasti v obliki omejitev glede prebivalstva ali najmanjše geografske razdalje med ponudniki;

(b) obveznosti ponudnika, da prevzame določeno pravno obliko;

(c) zahtev, ki se nanašajo na lastništvo podjetja;

- (d) zahtev, ki ne zadevajo področij iz Direktive 2005/36/ES ali zahteve iz drugih instrumentov Skupnosti, ki določenim ponudnikom zagotavljajo začetek opravljanja zadevne storitvene dejavnosti zaradi posebne narave dejavnosti;
- (e) prepovedi več kot enega sedeža na ozemlju iste države;
- (f) zahtev, ki določajo najmanjše število zaposlenih;
- (g) določenih najnižjih in/ali najvišjih tarif, ki jih mora ponudnik upoštevati;
- (h) obveznosti ponudnika, da poleg svojih nudi druge posebne storitve.

3. Države članice preverijo, ali zahteve iz odstavka 2 izpolnjujejo naslednje pogoje:

- (a) nediskriminacija: zahteve ne smejo biti niti neposredno niti posredno diskriminatorne glede državljanstva ali v primeru podjetij glede kraja registriranega sedeža;
- (b) potreba: zahteve morajo biti utemeljene s pomembnimi razlogi, ki se nanašajo na javni interes;
- (c) sorazmernost: zahteve morajo biti take, da zagotavljajo izpolnitev zastavljenega cilja; ne smejo presehati tistega, kar je potrebno za uresničitev tega cilja, ter jih ni mogoče nadomestiti z drugimi, manj omejevalnimi ukrepi, s katerimi se lahko doseže iste rezultate.

4. Predpisi iz odstavkov 1, 2 in 3 se uporabljajo samo v zakonodaji na področju storitev splošnega gospodarskega pomena pod pogojem, da uporaba teh odstavkov pravno ali dejansko ne ovira izvajanja posebne naloge, ki jim je dodeljena.

5. V poročilu medsebojnega ocenjevanja iz člena 39(1) države članice navedejo naslednje:

- (a) zahteve, ki jih nameravajo obdržati, in razloge, zaradi katerih po njihovem mnenju te zahteve izpolnjujejo pogoje iz odstavka 3;
- (b) zahteve, ki so bile odpravljene ali ublažene.

6. Od 28. decembra 2006 države članice ne uveljavljajo nobenih novih zahtev, podobnih tistim iz odstavka 2, razen če take zahteve izpolnjujejo pogoje iz odstavka 3.

7. Države članice uradno obvestijo Komisijo o vseh novih zakonih ali drugih upravnih predpisih, ki uvajajo zahteve iz odstavka 6, in priložijo utemeljitve teh zahtev. Komisija te določbe sporoči drugim državam članicam. To uradno obvestilo državam članicam ne preprečuje, da sprejmejo zadevne določbe.

Najpozneje v treh mesecih od datuma prejema uradnega obvestila Komisija preuči skladnost morebitnih novih zahtev s pravom Skupnosti in, kjer je primerno, sprejme odločitev, s katero zahteva od zadevne države članice, da zahtev ne sprejme ali jih odpravi.

Obveznost o obvestilu iz te direktive je izpolnjena tudi z uradnim obvestilom o osnutku nacionalnega zakona v skladu z Direktivo 98/34/ES.

POGLAVJE IV

PROST PRETOK STORITEV

ODDELEK 1

Svoboda opravljanja storitev in s tem povezana odstopanja

Člen 16

Svoboda opravljanja storitev

1. Države članice spoštujejo pravico ponudnikov, da storitev opravljajo v državi članici, v kateri sicer nimajo sedeža.

Država članica, v kateri se storitev opravlja, na svojem ozemlju zagotovi svobodo začetka opravljanja in svobodo opravljanja.

Države članice ne pogojujejo začetka opravljanja ali opravljanja storitev na svojem ozemlju z upoštevanjem katerih koli zahtev, ki ne spoštujejo naslednji načel:

- (a) nediskriminacije: zahteva ne sme biti niti neposredno niti posredno diskriminatorna glede državljanstva ali v primeru pravnih oseb glede države članice, v kateri imajo sedež;
- (b) potrebe: zahteva mora biti utemeljena z razlogi javnega reda, javne varnosti, javnega zdravja ali varstva okolja;
- (c) sorazmernosti: zahteva mora biti ustrezna za izpolnitev zastavljenega cilja in ne sme presehati tega, kar je potrebno za doseganje tega cilja.

2. Države članice ne smejo omejiti pravice opravljanja storitev, če ima ponudnik sedež v drugi državi članici, z uveljavljanjem katere koli od naslednjih zahtev:

- (a) obveznosti, da mora ponudnik imeti sedež na njihovem ozemlju;
- (b) obveznosti, da ponudnik od njenih pristojnih organov pridobi dovoljenje, vključno z vpisom v register ali registracijo pri poklicnem telesu ali združenju na njihovem ozemlju, razen kadar je to predvideno v tej direktivi ali v drugih instrumentih zakonodaje Skupnosti;
- (c) prepovedi, da ponudnik vzpostavi določen tip infrastrukture na njihovem ozemlju, ki vključuje pisarno ali odvetniško pisarno, ki jih ponudnik potrebuje za opravljanje zadevnih storitev;
- (d) uporabe določenih pogodbenih dogovorov med ponudnikom in prejemnikom, ki preprečujejo ali omejujejo opravljanje storitev samozaposlenim osebam;
- (e) obveznosti ponudnika, da poseduje identifikacijski dokument, ki so ga izdali njegovi pristojni organi posebej za opravljanje storitvene dejavnosti;
- (f) zahtev, ki vplivajo na uporabo opreme in materiala, ki sta sestavni del zagotavljanja storitve, razen če so te zahteve potrebne iz razlogov varnosti in zdravja pri delu;
- (g) omejitev svobode opravljanja storitev iz člena 19.

3. Državi članici, v katero se odpravi ponudnik, ni prepovedano, da uveljavi zahteve glede opravljanja storitvenih dejavnosti, kadar so te v skladu z odstavkom 1 in utemeljene iz razlogov javnega reda, javne varnosti, javnega zdravja ali varstva okolja. Državi članici prav tako ni prepovedano, da v skladu z zakonodajo Skupnosti uporabi svoje predpise o pogojih zaposlovanja, vključno s tistimi v kolektivnih pogodbah.

4. Do 28. decembra 2011 Komisija po posvetovanju z državami članicami in socialnimi partnerji na ravni Skupnosti Evropskemu parlamentu in Svetu predloži poročilo o uporabi tega člena, v katerem preuči potrebo po ukrepih za usklajevanje glede storitvenih dejavnosti iz te direktive.

Člen 17

Dodatna odstopanja v zvezi s svobodo opravljanja storitev

Člen 16 se ne uporablja za:

- (1) storitve splošnega gospodarskega pomena, ki se izvajajo v drugi državi članici, med drugim:
 - (a) v poštnem sektorju storitve iz Direktive 97/67/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. decembra 1997 o skupnih pravilih za razvoj notranjega trga poštnih storitev v Skupnosti in za izboljšanje kakovosti storitve ⁽¹⁾;
 - (b) v elektroenergetskem sektorju storitve iz Direktive 2003/54/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2003 o skupnih pravilih za notranji trg z električno energijo ⁽²⁾;
 - (c) v plinskem sektorju storitve iz Direktive 2003/55/ES o skupnih pravilih notranjega trga z zemeljskim plinom ⁽³⁾;
 - (d) storitve v zvezi z distribucijo vode in oskrbe z njo ter odstranjevanje odpadnih voda;
 - (e) ravnanjem z odpadki;
- (2) zadeve iz Direktive 96/71/ES;
- (3) zadeve iz Direktive 95/46/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. oktobra 1995 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ⁽⁴⁾;
- (4) zadeve iz Direktive Sveta 77/249/EGS z dne 22. marca 1977 o učinkovitem uresničevanju svobode opravljanja storitev odvetnikov ⁽⁵⁾;
- (5) dejavnost sodne izterjave dolgov;

⁽¹⁾ UL L 15, 21.1.1998, str. 14. Direktiva, kakor je bila nazadnje spremenjena z Uredbo (ES) št. 1882/2003 (UL L 284, 31.10.2003, str. 1).

⁽²⁾ UL L 176, 15.7.2003, str. 37. Direktiva, kakor je bila nazadnje spremenjena z Odločba Komisije 2006/653/ES (UL L 270, 29.9.2006, str. 72).

⁽³⁾ UL L 176, 15.7.2003, str. 57.

⁽⁴⁾ UL L 281, 23.11.1995, str. 31. Direktiva, kakor je bila nazadnje spremenjena z Uredbo (ES) št. 1882/2003.

⁽⁵⁾ UL L 78, 26.3.1977, str. 17. Direktiva, kakor je bila nazadnje spremenjena z Aktom o pristopu iz leta 2003.

(6) zadeve iz naslova II Direktive 2005/36/ES in zahteve držav članic, v katerih se storitev opravlja, ki dejavnost omejujejo na posamezne poklice;

(7) zadeve iz Uredbe Sveta (EGS) št. 1408/71;

(8) glede upravnih formalnosti v zvezi s prostim gibanjem oseb in njihovim bivališčem zadeve iz določb Direktive 2004/38/ES, ki opredeljujejo upravne formalnosti pristojnih organov države članice, v kateri se storitev opravlja, ki jih morajo upravičenci upoštevati;

(9) v zvezi z državljanji tretjih držav, ki se odpravijo v drugo državo članico zaradi opravljanja storitev, možnost držav članic, da od državljanov tretjih držav, ki ne spadajo v režim medsebojnega priznavanja iz člena 21 Konvencije o izvajanju Schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985 o postopni odpravi kontrol na skupnih mejah ⁽¹⁾, zahtevajo vizum ali dovoljenje za bivanje, ali možnost, da od državljanov tretjih držav zahtevajo, da pristojne organe držav članic, v kateri se storitev opravlja, obvestijo o svojem prihodu na dan prihoda ali po prihodu;

(10) v zvezi s pošiljkami odpadkov zadeve iz Uredbe Sveta (EGS) št. 259/93 z dne 1. februarja 1993 o nadzorovanju in kontroli pošilk odpadkov znotraj Evropske skupnosti, v Skupnosti in iz nje ⁽²⁾;

(11) avtorske pravice, sorodne pravice in pravice iz Direktive Sveta 87/54/EGS z dne 16. decembra 1986 o pravnem varstvu topografije polprevodniških izdelkov ⁽³⁾ in Direktive 96/9/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. marca 1996 o pravnem varstvu baz podatkov ⁽⁴⁾ ter pravice industrijske lastnine;

(12) akte, ki po zakonu zahtevajo udeležbo notarja;

(13) zadeve iz Direktive 2006/43/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. maja 2006 o obvezni reviziji letnih in konsolidiranih računovodskih izkazov ⁽⁵⁾;

(14) registracijo vozil, zakupljenih v drugi državi članici;

⁽¹⁾ UL L 239, 22.9.2000, str. 19. Konvencija, kakor je bila nazadnje spremenjena z Uredbo (ES) št. 1160/2005 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 191, 22.7.2005, str. 18).

⁽²⁾ UL L 30, 6.2.1993, str. 1. Uredba, kakor je bila nazadnje spremenjena z Uredbo Komisije (ES) št. 2557/2001 (UL L 349, 31.12.2001, str. 1).

⁽³⁾ UL L 24, 27.1.1987, str. 36.

⁽⁴⁾ UL L 77, 27.3.1996, str. 20.

⁽⁵⁾ UL L 157, 9.6.2006, str. 87.

(15) določbe v zvezi s pogodbenimi in nepogodbenimi obveznostmi, vključno z obliko pogodb, določene v skladu s predpisi mednarodnega zasebnega prava.

Člen 18

Odstopanja za posamezne primere

1. Z odstopanjem od člena 16 in samo v izjemnih okoliščinah lahko država članica glede ponudnika, ki ima sedež v drugi državi članici, sprejme ukrepe v zvezi z varnostjo storitev.

2. Ukrepi iz odstavka 1 se lahko sprejmejo samo, če je to v skladu s postopkom medsebojne pomoči iz člena 35 in če so izpolnjeni naslednji pogoji:

(a) nacionalni predpisi, v skladu s katerimi je bil sprejet ukrep, niso bili usklajeni na ravni Skupnosti na področju varnosti storitev;

(b) ukrepi prejemniku zagotavljajo višjo stopnjo varstva kot ukrep, ki ga sprejme država članica ustanovitve v skladu s svojimi nacionalnimi predpisi;

(c) država članica ustanovitve ni sprejela nobenega ukrepa ali pa je sprejela ukrepe, ki so nezadostni v primerjavi z ukrepi iz člena 35(2);

(d) ukrepi so sorazmerni.

3. Odstavka 1 in 2 ne posegata v določbe instrumentov Skupnosti, ki zagotavljajo svobodo opravljanja storitev ali omogočajo odstopanja od nje.

ODDELEK 2

Pravice prejemnikov storitev

Člen 19

Prepovedane omejitve

Države članice prejemnikom ne smejo postaviti zahtev, ki omejujejo uporabo storitve, ki jo opravlja ponudnik s sedežem v drugi državi članici, in sicer zlasti naslednjih zahtev:

(a) obveznosti, da mora pridobiti dovoljenje pri njihovih pristojnih organih ali jim podati izjavo;

- (b) diskriminatorne omejitve glede odobritve finančne pomoči iz razloga, da ima ponudnik sedež v drugi državi članici, ali iz razloga lokacije mesta, na katerem se storitev opravlja.

Člen 20

Nediskriminacija

1. Države članice zagotovijo, da za prejemnika ne veljajo diskriminatorne zahteve na osnovi njegovega državljanstva ali prebivališča.

2. Države članice zagotovijo, da splošni pogoji za dostop do storitev, ki jih ponudnik da na voljo širši javnosti, ne vsebujejo diskriminatornih določb zaradi državljanstva ali prebivališča prejemnika in da hkrati ne preprečujejo možnosti različnih pogojev dostopa v primerih, kjer so te razlike upravičene na osnovi objektivnih meril.

Člen 21

Pomoč prejemnikom

1. Države članice zagotovijo, da lahko prejemniki v državi članici, kjer prebivajo, pridobijo naslednje informacije:

- (a) splošne informacije o zahtevah, ki se v zvezi z začetkom opravljanja storitvenih dejavnosti in njihovim opravljanjem uporabljajo v drugih državah članicah, še zlasti v povezavi z varstvom potrošnikov;
- (b) splošne informacije o pravnih sredstvih, ki so na voljo v primeru spora med ponudnikom in prejemnikom;
- (c) podatke, potrebne za navezavo stika z združenji ali organizacijami, vključno s centri Evropske mreže centrov za varstvo potrošnikov, kjer lahko ponudniki ali prejemniki dobijo praktično pomoč.

Po potrebi svetovanje pristojnih organov vsebuje preprosta postopna navodila. Informacije in pomoč se zagotovijo na jasn in nedvoumen način, so brez težav dostopne na daljavo in v elektronski obliki ter se redno posodablajo.

2. Države članice lahko odgovornost za izvajanje naloge iz odstavka 1 prenesejo na posamezne enotne kontaktne točke ali katera koli druga telesa, kot so centri Evropske mreže centrov za varstvo potrošnikov, združenja potrošnikov ali evropski informacijski centri.

Države članice Komisiji sporočijo imena in podatke, potrebne za navezavo stika z imenovanimi telesi. Komisija jih posreduje vsem državam članicam.

3. Da se izpolnijo zahteve iz odstavkov 1 in 2, telo, na katerega se po potrebi obrne prejemnik, kakor hitro je mogoče naveže stik z ustreznim organom zadevne države članice. Slednji zahtevane informacije takoj, ko je mogoče, pošlje organu, ki je zanje zaprosil, ta pa jih posreduje prejemniku. Države članice zagotovijo, da si ti organi med seboj pomagajo, in sprejmejo vse potrebne ukrepe za zagotovitev učinkovitega sodelovanja. Države članice skupaj s Komisijo sprejmejo praktične rešitve za izvajanje odstavka 1.

4. Komisija v skladu s postopkom iz člena 40(2) sprejme ukrepe za izvajanje odstavkov 1, 2 in 3 tega člena, ki podrobno določajo tehnične mehanizme za izmenjavo informacij med organi različnih držav članic in še zlasti mehanizme za interoperabilnost informacijskih sistemov, pri tem pa upoštevajo skupne standarde.

POGLAVJE V

KAKOVOST STORITEV

Člen 22

Informacije o ponudnikih in njihovih storitvah

1. Države članice zagotovijo, da ponudniki prejemniku zagotovijo naslednje informacije:

- (a) ime ponudnika, njegov pravni status in obliko, naslov njegovega sedeža in podatke, potrebne za hitro vzpostavitev stika in neposredno komuniciranje, po potrebi po elektronski poti;
- (b) če je ponudnik prijavljen v sodnem registru podjetij ali drugem javnem registru, ime tega registra in registrsko številko ponudnika ali enakovredno sredstvo identifikacije v tem registru;
- (c) če je za dejavnost potrebno dovoljenje, podatke o ustreznem pristojnem organu ali enotni kontakti točki;
- (d) če ponudnik opravlja dejavnost, za katero velja DDV, identifikacijsko številko iz člena 22(1) Šeste direktive Sveta 77/388/EGS z dne 17. maja 1977 o usklajevanju zakonodaje držav članic o prometnih davkih - Skupni sistem davka na dodano vrednost: enotna osnova za odmero ⁽¹⁾;

⁽¹⁾ UL L 145, 13.6.1977, str. 1. Direktiva, kakor je bila nazadnje spremenjena z Direktivo 2006/18/ES (UL L 51, 22.2.2006, str. 12).

- (e) v primeru reguliranih poklicev vsako poklicno telo ali podobno ustanovo, pri kateri je ponudnik prijavljen, strokovni naziv in državo članico, v kateri je bil naziv podeljen;
- (f) splošne pogoje in klavzule, ki jih uporablja ponudnik, če obstajajo;
- (g) obstoj pogodbenih klavzul, ki jih uporablja ponudnik, če obstajajo, glede prava, ki se uporablja za pogodbo in/ali pristojnih sodišč;
- (h) obstoj morebitnega poprodajnega jamstva, ki ni predpisano z zakonom;
- (i) cena storitve, ki jo za določeno vrsto storitve predhodno določi ponudnik;
- (j) glavne značilnosti storitve, če niso razvidne iz besedila;
- (k) zavarovanje ali jamstvo iz člena 23(1), in zlasti podatke, potrebne za navezavo stikov z zavarovalnico ali porokom, ter podatke o območju ozemeljske veljavnosti zavarovanja ali jamstva.
- (b) pri reguliranih poklicih navedbo poklicnih predpisov, ki veljajo v državi članici ustanovitve, in način dostopa do njih.
- (c) informacije o njihovih multidisciplinarnih dejavnostih in partnerstvih, ki so neposredno vezana na zadevno storitev, ter o ukrepih, sprejetih za preprečevanje nasprotja interesov. Te informacije se vključijo v vse informativno gradivo, v katerem ponudniki navajajo podroben opis svojih storitev;
- (d) kodeks, ki velja za ponudnika, elektronski naslov, kjer je kodeks dosegljiv, in jezikovno različico, v kateri je na voljo;
- (e) če za ponudnika velja kodeks ravnanja ali je član trgovinskega združenja ali poklicnega telesa, ki predvideva izvensodno reševanje sporov, informacije o tem. Ponudnik navede, kako priti do podrobnih informacij glede narave in pogojev uporabe izvensodnega reševanja sporov.

2. Države članice zagotovijo, da so glede na odločitev ponudnika informacije iz odstavka 1:

- (a) posredovane s strani ponudnika na njegovo pobudo;
- (b) za prejemnika lahko dostopne na kraju opravljanja storitev ali podpisa pogodbe;
- (c) za prejemnika lahko dostopne v elektronski obliki na naslovu, ki ga posreduje ponudnik;
- (d) vključene v vse informativno gradivo, ki ga ponudnik zagotovi prejemniku in ki podrobno predstavlja njegove storitve.

3. Države članice zagotovijo, da ponudniki na zahtevo prejemnika predložijo naslednje dodatne informacije:

- (a) če ponudnik cene za določeno vrsto storitve ni predhodno določil, ceno storitve ali, če natančne cene ni mogoče navesti, način izračuna cene, tako da jo lahko prejemnik preveri ali dovolj natančno oceni;

4. Države članice zagotovijo, da so informacije, ki jih mora ponudnik zagotoviti v skladu s tem poglavjem, dostopne ali posredovane jasno, nedvoumno in pravočasno pred podpisom pogodbe ali, če pisne pogodbe ni, pred začetkom opravljanja storitve.

5. Zahteve po informacijah, navedene v tem poglavju, dopolnjujejo zahteve, določene z zakonodajo Skupnosti, in ne preprečujejo državam članicam, da za ponudnike s sedežem na svojem ozemlju ne bi postavile dodatnih zahtev po informacijah.

6. Komisija lahko v skladu s postopkom iz člena 40(2) natančno navede vsebino informacij, določeno v odstavkih 1 in 3 tega člena, glede na posebno naravo določenih dejavnosti ter lahko natančno določi praktičen način izvajanja odstavka 2 tega člena.

Člen 23

Zavarovanje poklicne odgovornosti in jamstva

1. Države članice lahko zagotovijo, da ponudniki, katerih storitve pomenijo neposredno in posebno tveganje za zdravje ali varnost prejemnika ali tretje osebe ali tveganje za finančno varnost prejemnika, sklenejo zavarovanje poklicne odgovornosti, ki ustreza naravi in stopnji tveganja, ali da predložijo kakršno koli jamstvo ali podobno ureditev, ki je enakovredna ali glede na namen v bistvu primerljiva.

2. Države članice od ponudnika, ki ima sedež na njihovem ozemlju, ne morejo zahtevati zavarovanja poklicne odgovornosti ali jamstva, če že ima v drugi državi članici, v kateri ima sedež, jamstvo, ki je enakovredno ali bistveno primerljivo po svojem namenu in kritju, ki ga zagotavlja v smislu zavarovanega tveganja, zavarovalne vsote ali zgornje meje jamstva ter možnega izvzetja iz kritja. V primeru delne enakovrednosti pa lahko države članice zahtevajo dodatno jamstvo za kritje nepokritih tveganj.

Če država članica od ponudnika, ki ima sedež na njenem ozemlju, zahteva, da sklene zavarovanje poklicne odgovornosti ali zagotovi kakršno koli drugo jamstvo, navedena država članica kot zadosten dokaz takega zavarovalnega kritja prizna potrdilo, ki so ga izdale kreditne institucije in zavarovatelji s sedežem v drugih državah članicah.

3. Odstavka 1 in 2 ne vplivata na zavarovanje poklicne odgovornosti ali jamstvo, predvideno v drugih instrumentih Skupnosti.

4. Za izvajanje odstavka 1 lahko Komisija v skladu z regulativnim postopkom iz člena 40(2) pripravi seznam storitev, na katere se nanaša odstavek 1 tega člena. Komisija lahko v skladu s postopkom iz člena 40(3) sprejme tudi ukrepe, namenjene spreminjanju nebitvenih določb te direktive, tako da jo dopolni z določitvijo skupnih meril, ki za namene zavarovanj ali jamstev iz odstavka 1 tega člena določijo, kaj je primerno glede na naravo in obseg tveganja.

5. Za namene tega člena:

— „neposredno in posebno tveganje“ pomeni tveganje, ki izhaja neposredno iz opravljanja storitve;

— „zdravje in varnost“ pomeni v zvezi s prejemnikom ali tretjo osebo preprečitev smrti ali resnih osebnih poškodb;

— „finančna varnost“ pomeni v zvezi s prejemnikom preprečitev znatnih izgub denarja ali vrednosti premoženja;

— „zavarovanje poklicne odgovornosti“ pomeni zavarovanje, ki ga ponudnik sklene v zvezi z morebitno odgovornostjo do prejemnikov in po potrebi do tretjih oseb, ki izhaja iz opravljanja storitve.

Člen 24

Poslovne komunikacije reguliranih poklicev

1. Države članice ukinejo vse popolne prepovedi glede poslovnih komunikacij za regulirane poklice.

2. Države članice zagotovijo, da so poslovne komunikacije reguliranih poklicev v skladu s poklicnimi predpisi, usklajenimi z zakonodajo Skupnosti, in se – glede na posebnosti posameznega poklica – nanašajo zlasti na neodvisnost, dostojanstvo in integriteto poklica ter na poslovno skrivnost. Poklicni predpisi o poslovni komunikaciji so nediskriminatorni, utemeljeni s pomembnimi razlogi, ki se nanašajo na javni interes, ter sorazmerni.

Člen 25

Multidisciplinarne dejavnosti

1. Države članice zagotovijo, da za ponudnike ne veljajo zahteve, ki jih zavezujejo k izključnemu opravljanju določene dejavnosti ali omejujejo skupno opravljanje dejavnosti ali partnerstvo.

Takšne zahteve pa lahko veljajo za naslednje ponudnike:

(a) za regulirane poklice, če so te zahteve upravičene za zagotavljanje skladnosti s predpisi, ki urejajo poklicno etiko in ravnanje, in potrebne za zagotavljanje njihove neodvisnosti in nepristranskosti;

(b) za ponudnike storitev na področju certificiranja, akreditacije, tehničnega nadzora, preverjanja ali preskušanja, če so te zahteve upravičene za zagotavljanje njihove neodvisnosti in nepristranskosti.

2. Če so multidisciplinarne dejavnosti med ponudniki iz točk (a) in (b) odstavka 1 dovoljene, države članice zagotovijo:

(a) preprečevanje nasprotja interesov in nezdržljivosti nekaterih dejavnosti;

(b) zagotovitev neodvisnosti in nepristranskosti, ki ju zahtevajo nekatere dejavnosti;

(c) da so predpisi, ki urejajo poklicno etiko in ravnanje za različne dejavnosti, med seboj združljivi, zlasti glede poslovne skrivnosti.

3. V poročilu iz člena 39(1) države članice navedejo, za katere ponudnike veljajo zahteve iz odstavka 1 tega člena, vsebinsko teh zahtev in razloge, zaradi katerih menijo, da so upravičene.

Člen 26

Politika kakovosti storitev

1. Države članice v sodelovanju s Komisijo sprejmejo spremljevalne ukrepe za spodbujanje ponudnikov, da prostovoljno sprejmejo ukrepe za zagotovitev kakovosti storitev, zlasti tako, da:

- (a) neodvisni ali akreditirani organi certificirajo ali ocenijo njihove dejavnosti;
- (b) pripravijo svojo listino kakovosti ali sodelujejo pri listinah kakovosti ali znakih kakovosti, ki so jih na ravni Skupnosti pripravila poklicna telesa.

2. Države članice zagotovijo, da so informacije o pomenu nekaterih znakov in meril za uporabo znakov ali drugih označb kakovosti, ki se nanašajo na storitve, prejemnikom in ponudnikom zlahka dostopne.

3. Države članice v sodelovanju s Komisijo sprejmejo spremljevalne ukrepe za spodbujanje poklicnih teles in tudi gospodarskih zbornic, obrtnih združenj ter združenj potrošnikov na njihovem ozemlju, da sodelujejo na ravni Skupnosti in tako spodbudijo kakovost opravljanja storitev, zlasti s poenostavitvijo ocenjevanja usposobljenosti ponudnika.

4. Države članice v sodelovanju s Komisijo sprejmejo spremljevalne ukrepe za spodbujanje razvoja neodvisnega ocenjevanja kakovosti in pomanjkljivosti opravljanja storitev, predvsem preko združenj potrošnikov, ter zlasti razvoja primerjalnih poskusov ali preverjanj na ravni Skupnosti in sporočanja rezultatov.

5. Države članice v sodelovanju s Komisijo spodbujajo razvoj prostovoljnih evropskih standardov, da bi pospešile združljivost storitev, ki jih opravljajo ponudniki v različnih državah članicah, obveščenost prejemnika in kakovost opravljanja storitev.

Člen 27

Reševanje sporov

1. Države članice sprejmejo potrebne splošne ukrepe, s katerimi se zagotovi, da bodo ponudniki predložili podatke, potrebne za navezavo stikov, zlasti poštni naslov, številko telefaksa ali elektronski naslov in telefonsko številko, kamor lahko vsi prejemniki, vključno s tistimi, ki bivajo v drugi državi članici, pošljejo pritožbo ali zahtevo po informacijah o opravljeni storitvi. Ponudniki predložijo svoj pravni naslov, če ta ni isti kot njihov običajni poštni naslov.

Države članice sprejmejo potrebne splošne ukrepe za zagotovitev, da ponudniki čim hitreje odgovorijo na pritožbe iz prvega pododstavka in naredijo vse, da bi našli zadovoljivo rešitev.

2. Države članice sprejmejo potrebne splošne ukrepe, v skladu s katerimi morajo ponudniki dokazati upoštevanje obveznosti glede zagotavljanja informacij, določene v tej direktivi, ter dokazati točnost teh informacij.

3. Če je za izvrševanje sodne odločbe potrebno finančno jamstvo, države članice priznajo enakovredna jamstva, predložena s strani kreditne institucije ali zavarovatelja s sedežem v drugi državi članici. Takšne kreditne institucije morajo pridobiti dovoljenje v državi članici v skladu z Direktivo 2006/48/ES in takšni zavarovatelji, kot je primerno, v skladu s Prvo Direktivo Sveta 73/239/EGS z dne 24. julija 1973 o usklajevanju zakonov in drugih predpisov o začetku opravljanja in opravljanju dejavnosti neposrednega zavarovanja razen življenjskega zavarovanja⁽¹⁾ ter z Direktivo 2002/83/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 5. novembra 2002 o življenjskem zavarovanju⁽²⁾.

4. Države članice sprejmejo potrebne splošne ukrepe za zagotovitev, da ponudniki, za katere velja kodeks ali ki so člani trgovskega združenja ali poklicnega telesa, v okviru katerih je predvideno izvensodno reševanje sporov, o tem ustrezno obvestijo prejemnika in ta podatek navedejo v vseh dokumentih o podrobni predstavitvi storitev, pri tem pa razložijo, kako dobiti podrobne informacije o značilnostih in pogojih uporabe tega mehanizma.

POGLAVJE VI

UPRAVNO SODELOVANJE

Člen 28

Medsebojna pomoč – splošne obveznosti

1. Države članice si medsebojno pomagajo in sprejmejo ukrepe, ki so potrebni za učinkovito medsebojno sodelovanje pri nadzoru ponudnikov in njihovih storitev.

2. Za namene tega poglavja države članice določijo eno ali več točk za stike ter sporočijo drugim državam članicam in Komisiji podatke, potrebne za navezavo stika z njimi. Komisija ta seznam točk za stike objavi in ga redno posodablja.

⁽¹⁾ UL L 228, 16.8.1973, str. 3. Direktiva, kakor je bila nazadnje spremenjena z Direktivo 2005/68/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 323, 9.12.2005, str. 1)

⁽²⁾ UL L 345, 19.12.2002, str. 1. Direktiva, kakor je bila nazadnje spremenjena z Direktivo 2005/68/ES.

3. Zahteve po informacijah in zahteve za izvedbo kakršnih koli preverjanj, pregledov in preiskav iz tega poglavja se ustrezno utemeljijo, zlasti z navedbo razloga za zahtevo. Izmenjane informacije se uporabijo le v zadevah, za katere so bile informacije zahtevane.

4. Če države članice prejmejo zaprosilo za pomoč s strani pristojnih organov druge države članice, države članice zagotovijo, da ponudniki s sedežem na njihovem ozemlju njihovim pristojnim organom predložijo vse informacije, potrebne za nadzor njihovih dejavnosti v skladu z njihovo nacionalno zakonodajo.

5. Če pri izpolnjevanju zahteve po informacijah ali pri izvajanju preverjanj, pregledov in preiskav nastopijo težave, zadevna država članica o tem nemudoma obvesti državo članico, ki je za informacije zaprosila, ob prizadevanju iskanja skupne rešitve.

6. Države članice informacije, ki jih zahteva druga država članica ali Komisija, predložijo v najkrajšem možnem času po elektronski poti.

7. Države članice zagotovijo, da lahko registre, v katerih so vpisani ponudniki in ki jih lahko na svojem ozemlju uporabljajo pristojni organi, pod enakimi pogoji uporabljajo tudi enakovredni pristojni organi drugih držav članic.

8. Države članice Komisiji sporočijo informacije o primerih, ko druge države članice ne izpolnijo svojih obveznosti v zvezi z medsebojno pomočjo. Komisija po potrebi sprejme ustrezne ukrepe, vključno s postopki iz člena 226 Pogodbe, za zagotovitev, da zadevne države članice izpolnijo obveznosti v zvezi z medsebojno pomočjo. Komisija države članice redno obvešča o delovanju določb glede medsebojne pomoči.

Člen 29

Medsebojna pomoč – splošne obveznosti držav članic ustanovitve

1. Kar zadeva ponudnike storitev v drugi državi članici, država članica ustanovitve sporoči informacije o ponudnikih s sedežem na njenem ozemlju, kadar to zahteva druga država članica, in zlasti potrdi, da ima ponudnik sedež na njenem ozemlju in da po njenih podatkih svoje dejavnosti ne opravlja nezakonito.

2. Država članica ustanovitve na zahtevo druge države članice opravi preverjanja, preglede in preiskave ter slednjo obvesti o rezultatih in sprejetih ukrepih, če so ti potrebni. Pri tem pristojni organi delujejo v okviru pristojnosti, ki so jim dodeljene

v njihovi državi članici. Pristojni organi se lahko odločijo za sprejetje najustreznejših ukrepov za vsak primer posebej, da se izpolni zahteva druge države članice.

3. Ko država članica ustanovitve o ponudniku s sedežem na njenem ozemlju, ki opravlja storitve v drugih državah članicah, dejansko izve, da je ravnal ali izvršil določena dejanja, ki bi po njenih podatkih lahko resno škodili zdravju ali varnosti oseb ali okolju, o tem čim hitreje obvesti vse druge države članice in Komisijo.

Člen 30

Nadzor s strani države članice ustanovitve v primeru začasnega opravljanja storitev ponudnika v drugi državi članici

1. V zvezi s primeri, ki niso zajeti v členu 31(1), država članica ustanovitve zagotovi, da se skladnost z njenimi zahtevami nadzoruje v skladu s pooblastili za nadzor, predvidenimi v nacionalni zakonodaji, zlasti z ukrepi za nadzor na sedežu ponudnika.

2. Če se je storitev opravljala ali je povzročila škodo v drugi državi članici, država članica ustanovitve ne opusti sprejetja nadzornih ali izvršilnih ukrepov na svojem ozemlju.

3. Obveznost iz odstavka 1 ne pomeni dolžnosti države članice ustanovitve, da izvede dejanska preverjanja in nadzor na ozemlju države članice, kjer se storitev opravlja. Takšne preglede in nadzor v skladu s členom 31 na zahtevo države članice ustanovitve izvajajo organi države članice, kjer ponudnik začasno opravlja dejavnost.

Člen 31

Nadzor s strani države članice, v kateri se storitev opravlja, v primeru začasnega opravljanja storitev ponudnika

1. V skladu z nacionalnimi zahtevami, ki se lahko predpišejo v skladu s členom 16 ali 17, je država članica, v kateri se storitev opravlja, odgovorna za nadzor dejavnosti ponudnika na svojem ozemlju. Država članica, v kateri se storitev opravlja, v skladu z zakonodajo Skupnosti:

(a) sprejme vse potrebne ukrepe za zagotovitev, da ponudniki izpolnijo navedene zahteve v zvezi z začetkom opravljanja in opravljanjem storitvenih dejavnosti;

(b) izvaja preverjanja, preglede in preiskave, potrebne za nadzor nad opravljanjem storitve.

2. Če ponudnik opravljanje storitev začasno preseli v drugo državo članico in tam nima sedeža, pristojni organi te države članice v zvezi z zahtevami, ki niso zahteve iz odstavka 1, sodelujejo pri nadzoru ponudnika v skladu z odstavkoma 3 in 4.

3. Na zahtevo države članice ustanovitve pristojni organi države članice, kjer se storitev opravlja, izvajajo preglede in preiskave, ki so potrebni za zagotavljanje učinkovitega nadzora s strani države članice ustanovitve. Pri tem pristojni organi delujejo v okviru pristojnosti, ki so jim dodeljene v njihovi državi članici. Pristojni organi se lahko odločijo za sprejetje najustreznejših ukrepov za vsak primer posebej, da se izpolni zahteva države članice ustanovitve.

4. Pristojni organi države članice, v kateri se opravlja storitev, lahko na lastno pobudo opravljajo preverjanja, preglede in preiskave na kraju samem, če preverjanja, preglede ali preiskave niso diskriminatorni, ne temeljijo na dejstvu, da ima ponudnik sedež v drugi državi članici, in so sorazmerni.

Člen 32

Mehanizem opozarjanja

1. Kadar država članica opazi pomembna posebna dejanja ali okoliščine v zvezi s storitveno dejavnostjo, ki bi lahko resno škodili zdravju ali varnosti oseb ali okolju na njenem ozemlju ali na ozemlju drugih držav članic, o tem čim hitreje obvesti državo članico ustanovitve, druge zadevne države članice in Komisijo.

2. Za izvajanje odstavka 1 Komisija spodbuja delovanje evropskega omrežja organov držav članic in v njem sodeluje.

3. Komisija v skladu s postopkom iz člena 40(2) sprejme in redno posodablja podrobne predpise o upravljanju omrežja iz odstavka 2 tega člena.

Člen 33

Informacije o dobrem imenu ponudnikov

1. Države članice na zahtevo pristojnega organa druge države članice v skladu s svojo nacionalno zakonodajo zagotovijo informacije o disciplinskih in upravnih ukrepih ali kazenskih sankcijah in odločitvah v zvezi s plačilno nesposobnostjo ali stečajem zaradi goljufije, ki so jih v zvezi s ponudnikom sprejeli pristojni organi in ki so neposrednega pomena za usposobljenost ali strokovno zanesljivost ponudnika. Država članica, ki zagotovi informacije, o tem obvesti ponudnika.

Zahtevo v skladu s prvim pododstavkom je treba ustrezno utemeljiti, zlasti razloge za zahtevo po informacijah.

2. O sankcijah in ukrepih iz odstavka 1 se obvešča samo, če je bila sprejeta končna odločitev. V zvezi z drugimi izvršljivimi odločitvami iz odstavka 1 država članica, ki zagotovi informacije, opredeli, ali je posamezna odločitev dokončna in ali je bila nanjo vložena pritožba; v slednjem primeru bi morala zadevna država članica navesti predvideni datum odločitve glede pritožbe.

Država članica navede tudi določbe nacionalne zakonodaje, na podlagi katerih je bil ponudnik spoznan za krivega ali kaznovan.

3. Izvajanje odstavkov 1 in 2 mora biti v skladu s predpisi o posredovanju osebnih podatkov in pravicami, ki se zagotovijo osebam, spoznanim za krive ali kaznovanim v državah članicah, tudi s strani poklicnih teles. Vse zadevne informacije, ki so javne, so dostopne potrošnikom.

Člen 34

Spremljevalni ukrepi

1. Komisija v sodelovanju z državami članicami vzpostavi elektronski sistem za izmenjavo informacij med državami članicami, pri čemer upošteva obstoječe informacijske sisteme.

2. Države članice ob pomoči Komisije sprejmejo spremljevalne ukrepe za poenostavitev izmenjave uradnikov, odgovornih za izvajanje medsebojne pomoči, in njihovega usposabljanja, vključno z jezikovnim in računalniškim usposabljanjem.

3. Komisija oceni potrebo po vzpostavitvi večletnega programa za pripravo ustrezne izmenjave uradnikov in usposabljanja.

Člen 35

Medsebojna pomoč pri odstopanju za posamezne primere

1. Če namerava država članica sprejeti ukrep na podlagi člena 18, se brez poseganja v sodne postopke, vključno s predhodnimi postopki in dejanji med kazensko preiskavo, uporabi postopek iz odstavkov 2 do 6 tega člena.

2. Država članica iz odstavka 1 zaprosi državo članico ustanovitve, naj sprejme ukrepe v zvezi s ponudnikom ter zagotovi vse ustrezne informacije o zadevni storitvi in okoliščinah.

Država članica ustanovitve v najkrajšem možnem času ugotovi, ali ponudnik deluje zakonito, in preveri dejstva, na katerih temelji zahteva. Nato v najkrajšem možnem času obvesti državo članico, ki je zaprosila za sprejetje ukrepov, o sprejetih ali predvidenih ukrepih ali – odvisno od primera – o razlogih, zakaj ni sprejela nobenega ukrepa.

3. Potem ko država članica, ki je zaprosila za sprejetje ukrepov, v skladu z drugim pododstavkom odstavka 2 prejme obvestilo države članice ustanovitve, Komisijo in državo članico ustanovitve uradno obvesti o svoji nameri za sprejetje ukrepov in navede:

- (a) razloge, zaradi katerih meni, da so ukrepi, ki jih je sprejela ali predvidela država članica ustanovitve, neustrezni;
- (b) razloge, zaradi katerih meni, da nameravani ukrepi izpolnjujejo pogoje iz člena 18.

4. Ukrepi ne smejo biti sprejeti prej kot petnajst delovnih dni po datumu uradnega obvestila iz odstavka 3.

5. Komisija v najkrajšem možnem času preuči, ali so sporočeni ukrepi združljivi z zakonodajo Skupnosti, brez poseganja v možnost države članice, ki je zaprosila za ukrepe, da sprejme zadevne ukrepe po izteku roka, določenega v odstavku 4.

Če Komisija ugotovi, da ukrep ni združljiv z zakonodajo Skupnosti, sprejme odločitev, v kateri od zadevne države članice zahteva, da se vzdrži sprejetja predlaganih ukrepov ali da zadevne ukrepe preneha obravnavati kot nujne.

6. V nujnih primerih lahko država članica, ki namerava sprejeti ukrep, odstopa od odstavkov 2, 3 in 4. V takih primerih o ukrepih v najkrajšem možnem času uradno obvesti Komisijo in državo članico ustanovitve ter navede razloge, zakaj država članica meni, da gre za nujen primer.

Člen 36

Izvedbeni ukrepi

Komisija v skladu s postopkom iz člena 40(3) sprejme izvedbene ukrepe, namenjene spreminjanju nebitvenih določb tega poglavja, tako da ga dopolni z določitvijo rokov iz členov 28 in 35. Komisija v skladu s postopkom iz člena 40(2) sprejme tudi praktične rešitve za izmenjavo informacij med državami članicami po elektronski poti ter zlasti določbe o interoperabilnosti informacijskih sistemov.

POGLAVJE VII

KONVERGENČNI PROGRAM

Člen 37

Kodeksi ravnanja na ravni Skupnosti

1. Države članice sprejmejo v sodelovanju s Komisijo spremljevalne ukrepe, da se v skladu z zakonodajo Skupnosti na ravni Skupnosti spodbudi priprava kodeksov ravnanja, še zlasti s strani poklicnih teles, organizacij in združenj, za lažje opravljanje storitev ali ustanovitev sedeža ponudnika v drugi državi članici.

2. Države članice zagotovijo, da so kodeksi ravnanja iz odstavka 1 dostopni na daljavo po elektronski poti.

Člen 38

Dodatno usklajevanje

Komisija do 28. decembra 2010 oceni možnost predložitve predlogov instrumentov za usklajevanje o:

- (a) dostopu do dejavnosti sodne izterjave dolgov;
- (b) storitvah zasebnega varovanja ter prevozu gotovine in vrednostnih predmetov.

Člen 39

Medsebojno ocenjevanje

1. Države članice do 28. decembra 2009 Komisiji predložijo poročilo, ki vsebuje informacije, navedene v naslednjih določbah:

- (a) člen 9(2) o sistemih dovoljenj;
- (b) člen 15(5) o zahtevah, ki so predmet ocenjevanja;
- (c) člen 25(3) o multidisciplinarnih dejavnostih.

2. Komisija posreduje poročila iz odstavka 1 državam članicam, ki v šestih mesecih od prejema podajo pripombe za vsako poročilo. V tem času se Komisija o teh poročilih posvetuje z zainteresiranimi stranmi.

3. Komisija predstavi poročila in pripombe držav članic odboru iz člena 40(1), ki lahko poda pripombe.

4. Ob upoštevanju pripomb iz odstavkov 2 in 3 Komisija najpozneje do 28. decembra 2010 Evropskemu parlamentu in Svetu predloži zbirno poročilo in mu po potrebi priloži predloge dodatnih pobud.

5. Države članice najpozneje do 28. decembra 2009 predložijo Komisiji poročilo o nacionalnih zahtevah, katerih uporaba bi lahko sodila v tretji pododstavek člena 16(1) in prvi stavek člena 16(3), v katerem podajo razloge, zakaj menijo, da bi bila lahko uporaba teh zahtev utemeljena na osnovi meril iz tretjega pododstavka člena 16(1) in prvega stavka člena 16(3).

Države članice nato Komisijo obvestijo o vseh spremembah zahtev, vključno z novimi zahtevami, kot je določeno zgoraj, ter priložijo utemeljitve.

Komisija te zahteve posreduje drugim državam članicam. To posredovanje državam članicam ne preprečuje, da ne bi sprejele zadevnih določb. Komisija nato vsako leto zagotovi analizo in smernice za uporabo teh določb v okviru te direktive.

Člen 40

Postopek v odboru

1. Komisiji pomaga odbor.
2. Pri sklicevanju na ta odstavek se uporabljata člena 5 in 7 Sklepa 1999/468/ES, ob upoštevanju določb člena 8 Sklepa. Rok iz člena 5(6) Sklepa 1999/468/ES je tri mesece.
3. Pri sklicevanju na ta odstavek se uporabljata člen 5a(1) do (4) in člen 7 Sklepa 1999/468/ES, ob upoštevanju določb člena 8 Sklepa.

Člen 41

Klavzula o pregledu

Komisija predstavi Evropskemu parlamentu in Svetu do 28. decembra 2011 in nadalje vsaka tri leta celovito poročilo o uporabi te direktive. Poročilo se v skladu s členom 16(4) nanaša zlasti na uporabo člena 16. V njem se obravnava tudi potreba po dodatnih ukrepih za zadeve, ki so izključene iz področja uporabe te direktive. Po potrebi mu priloži predloge za spremembo te direktive z namenom dokončnega oblikovanja notranjega trga storitev.

Člen 42

Sprememba Direktive 98/27/ES

V Prilogi k Direktivi 98/27/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. maja 1998 o opustitvenih tožbah zaradi varstva interesa potrošnikov ⁽¹⁾ se doda naslednja točka:

„13. Direktiva 2006/123/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2006 o storitvah na notranjem trgu (UL L 376, 27.12.2006, str. 36)“.

Člen 43

Varstvo osebnih podatkov

Izvajanje in uporaba te direktive in zlasti določb o nadzoru spoštujeta predpise o varstvu osebnih podatkov iz direktiv 95/46/ES in 2002/58/ES.

POGLAVJE VIII

KONČNE DOLOČBE

Člen 44

Prenos

1. Države članice sprejmejo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s to direktivo, najpozneje pred 28. decembra 2009.

O besedilu teh določb nemudoma obvestijo Komisijo.

Države članice se v sprejetih določbah sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Način sklicovanja določijo države članice.

⁽¹⁾ UL L 166, 11.6.1998, str. 51. Direktiva, kakor je bila nazadnje spremenjena z Direktivo 2005/29/ES.

2. Države članice Komisiji predložijo besedilo temeljnih določb nacionalne zakonodaje, ki jih sprejmejo na področju, ki ga ureja ta direktiva.

Člen 45

Začetek veljavnosti

Ta direktiva začne veljati dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Člen 46

Naslovniki

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Strasbourgu, 12. decembra 2006.

Za Evropski parlament
Predsednik
J. BORRELL FONTELLES

Za Svet
Predsednik
M. PEKKARINEN